

Sacra

Assisi Szent Ferenchez, az A. C. védőszentjéhez

Assisi szentje, nézz le a földre,
Számúzve újra a Szeretet!
Jézusunk vére hullott e rögre,
s aratja Sátán a szíveket.
Kárhozó jajunk szívünket tépi,
Tudjuk, Isten is számít reánk.
Testvéreinkért mi harcba szállunk:
Légy a vezérünk, Ferenc Atyánk!

Magunkon látjuk, gyenge az ember,
bár lelke szellem - szárnyakat ölt,
S vonzza a napfény, isteni élet,
Koloncként rántja vissza a föld.
Te szegény lettél, úrrá a véren,
Tested vágyain, föld aranyán.
Lelkünk a durva anyaggal harcol,
Légy vezérünk, Ferenc atyánk!

Keletre vonzott bálványok éje,
Virradjon ott is, Jézus a Fény.
Szent Szíve égi lángjai által
Viruljon végre mind, aki él.
Szerte a földön éjszaka rémít,
Esdőn felzokog a Miatyánk.
Visszük mi nekik Jézust, kit várnak:
Légy a vezérünk, Ferenc Atyánk!

Zeg. 1957. jún. 19.

Himnusz Assisi Szt. Ferenchez az A. c. védőszentjéhez

Dübörögnek a gépek, dolgozik az ember,
Nagyra vágyik, de lelke békességet nem lel.
tudománya tündököl - szeretete nincsen -
Csillagot gyárt, égre tör, lelke nem jut oda föl,
Hol lakik az Isten.

Krisztus volt a Mestered, ó Assisi Szentje,
Ki egyetlen szavával világot hoz létre.
Mégis ember lett értünk, keresztfára szállott,
Szent Vérében fürdette, Istenhez úgy emelte,
Az egész világot.

Áldj meg minket, Szt. Ferenc, apostoli kézzel,
Melyben munka, szenvedés és szeretet fészkel.
Tanítsd meg a népeket, hogy becses a munka,

De boldoggá nem tehet, mert megnyitni az eget,
Csak a Kereszt tudja.

Áldj meg minket és segíts, hogy szolgáljuk Istent,
És építsük országát, a lelkekben itt lent.
Ráébresztjük Nyugatot, Keletet is végre,
Hogy mind testvérek vagyunk, Jézus a mi Csillagunk,
Ő vezet az égbe.

Zeg. 1957. nov. 9.

Magyarok imája Assisi Szt. Ferenchez

Magyar népnek könnyes arcán,
Gond és halál gubbaszt némán.
Durva szóval Istent szidta,
Átok s szégyen hull most rája vissza.
(Átok hull most rája vissza)
Tiszta ajkú ének - mondó
Légy most mester, nagy bűnbánó!
Jóvá tenni ezer vétkük,
Ferenc Atyánk, segíts nekünk!

Krisztus hőse volt e nemzet,
Mikor érte halni kellett.
De a véres mezők felett
Gaz nőtt Néki búza helyett.
most új árkot szánt az eke;
Krisztus magját vessük bele!
Szentté tenni magyar vérünk,
Ferenc Atyánk segíts Nékünk!

Zeg. 1957. aug. 15.

Kisfiú / kislány köszöntője elsőáldozóknak

Ha kis virág lehetnék most,
Jaj, de szépen nyílanék!
Mosolyognék, illatoznék,
Mint a tarka - barka rét!

Ha én lennék a napsugár,
Mely az égből földre lép,
Rácsókolnám arcotokra
A mennyország örömét.

Kis madárka ha lehetnék,
Csicsergő kis ajkamon,

Nektek zengene a legszebb
Dal a zöld falombokon.

Nem vagyok én tarka réten,
kis virág sem napsugár,
Lombos erdők csalogánya,
Nem lehetek kismadár!

Pici szívem szeretete:
Én csak ennyit adhatok.
De vár ártok a templomban,
Az oltáron szent Titok.

Jöjjetek hát, kis testvéreké,
Induljon a körmenet!
Az Úr Jézus titeket vár
Néz, mosolyog mert szeret.

"Áldott ostya szent szívében"
Urunk Jézus készen áll.
Tárjátok ki szíveteket,
S Ő boldogan beleszáll!

Zeg. 1955. jún. 11.

Jézus, mi szeretünk Téged!

Úr Jézus, Te bűneinkért
Kereszthalált haltál.
S hálából az emberektől,
Ugyan mit is kaptál?

Olyan sokan új bűnökkel
Bántanak meg Téged!
Tudjuk, hogy a sebeknél is
Jobban fáj ez Neked.

Jótetteink virágait,
Miket szívünk termett:
Szeretettel hozzuk Hozzád,
Úgy csókoljuk könnyes orcád
Sok - sok kicsi gyermek.

Zeg. 1957. nagypéntek

Ádám panasza a bűnbeesés után

A paradicsomban éltem boldogan,

Nekem dalolt ott minden kismadár,
Csókolt a szellő, cirógatott a nap,
Körülzsongott az édes illatár.

Fejem felett az angyalok daloltak
Tüzesen zengő égi éneket.
a fáim mindig gyümölcstől roskadtak
S mindig tavasz volt, mindig kikelet!

Csupán egy fáról tiltott az Úr szava...
De mert a Sátán irigyelt nagyon,
Elcsábított! - Bűnömtől holtra váltan,
Égből kizárva búsan bujdosom.

Zeg. 1954. dec. 21.

Gyertyagyújtás a Kisded Jézus jászolánál Az angyalok hódolata

A mennyei angyalok most
Mind ide szállnak.
Leborulva hódolnak
Kis Jézuskának.

Jászolodat égi trónként
Térdeljük körül:
Éneküinktől, mosolyunktól
Az ég felderül.

Ne sírj, ne sírj kis Jézuska,
Itt is maradunk,
Megoltalmaz minden rossztól,
Szerető karunk.

Hogy szeretünk, hadd lássák meg
Mind az emberek,
Gyertyát gyújt a jászolodnál
Az angyalsereg.

Pásztorok hódolata

Boldogan hódolunk mi is
Szegény pásztorok
Kiket elsőnek hívtak a
Fényes angyalok.

Ruhánk kopott, pénzünk nincs, de
Tiszta a szívünk,
S a szívek kis Királyának

Így kedveskedünk.

Szükséged ha újra lesz ránk,
Csak bátran izenj,
A hű szívű pásztornép majd
Siet iziben.

Ha elmegyünk, maradjon itt
Szívünk záloga
Ezért gyújtunk gyertyát neked,
Lelkek pásztora.

A mostani fiúk hódolata

Magyar fiúk szíve - java
Eléd térdel, kis Jézuska.
Bemutatja hódolatát,
Szívörömét, búját - baját.

Köszönjük hogy közénk szálltál,
Kicsi testvérünkké váltál,
S megmutattad Betlehemben
Milyen nagy érték az ember.

Te példáddal igazolod
Hogy szereted a világot.
Ne engedd, hogy hited fényét
A szívünkéből kitöröljék.

Te nevelj bennünket nagygyá,
Katolikus férfiakká.
Azért gyújtunk gyertya - lángot
Óvd a magyar ifjúságot!

Leányok hódolata

Isten - gyermek, kicsi Jézus
Jászolod felett,
Szűzi - tiszta angyalkéz gyújt
Égi fényeket.

Égi fény ragyog szemünkben,
Míg leborulunk,
S tisztán csengő leányhangon
Imádunk, Urunk!

Lányszívünkben magyar érzés
Magyar szeretet
Tiszta testben tiszta lélek
Hódol ma Neked!

Minden magyar lánynak szíve
Tiszta, szent legyen:
Ezért gyújtunk gyertyát Neked,
Édes Istenem!

Zeg. 1954. karácsonyára

Jézus várja az elsőáldozókat

Kinyitva a templom
mindkét kapu - szárnya:
Jézus tárt karral
gyermekeit várja

Rózsakoszorúsan
vár a templom rátok,
mert az Úr Jézusnál
Örömet találtok.

Az Ő hangja csendül
a harang szavában
Jézus mosolyog
a szép napsugárban.

Azt mondja: "Kitárom
a szívemet néktek,
mert ti tiszták vagytok,
hófehérek, szépek!

Szívetek már templom:
szebb mint ez a földi!
Tiszta szívetekbe
kész vagyok bemenni.

Aranyos kapuját
fehér szíveteknek
nyissátok majd tágra,
hogy én bemehessek!

Magammal hozok én
minden boldogságot,
minden szépet és jót:
egész mennyországot!"

Így szól Urunk Jézus
Szíve, karja tárva!
Jöjjetek hát hozzá,
s maradjatok Nála!

Zeg. 1954. május

Köszönetünk kedves szüleinknek

A sok jóért, melyet kaptunk,
Úr Jézusnak hálát adtunk.
Megköszöntük az örömet,
hogy a szívünkben költözött.

S amíg Szíve a miénkben
dobogott szent vendégségben,
s lehozta a mennyországot:
buzgó imánk hozzá szállott.

Legyen boldog élte során
édesapám, édesanyám!
Megígérte hogy megadja,
szüleinket, hogy megáldja.

És most újra kérjük Tőle,
sose legyen könnyes szeme,
ne boruljon sötét gondban
szüleinknek kedves arca.

Több fájdalmat nem okozunk,
eztán mindig szót fogadunk
Jézusunk majd szeret minket,
és megáldja életünket.

Zeg. 1954. május

Mi már rég voltunk elsőáldozók s örömmel tartunk találkozót!

Mi tudjuk már,
hogy Jézus vár.
Oltára mellett
sok angyal áll.
Ajukon ének,
óh, milyen szépek!
Úr Jézus testét,
fehér Szentostyát
nappal és éjjel
ujjongva áldják.

Mi tudjuk már,
hogy Jézus vár!
Oltára mellett

sok - sok kisgyermek
ezüst csengőként
éneket zengnek.
Szívük kitarva
Jézust várja.
Lelkükbe hívják,
ne legyen árva.

S ha Jézus eljön,
szívünkbe toppan,
boldog mennyország
nyílik legottan.
Jézusunk Szíve
kincsekkel telve.
Nektek is szánta
kiosztja már ma,
hadd legyen boldog
sok kis barátja.

Mi tudjuk már,
hogy Jézus vár,
s ha elfeledjük,
szent Szíve fáj!
Mi nem feledtük,
szívünkbe vettük!
S ha sok kis szívben
él a mennyország:
a mi kedvünkért
élni fog újra,
élni örökre
szent Magyarország!

Zeg. 1957. máj. 27.

Óvodás köszöntője az elsőáldozókhoz

Tisztalelkű gyerekek
Jézuskához jöjjetek!
A szívetek palota
Jézuska lesz lakója.

Zeg. 1954. jún.

Engesztelés

Testvér, tudod, szenvedni mit jelent?
Megölni a vágyakat idelent.
És tudod azt, mi az engesztelés?

A Krisztusért elviselt szenvedés.

Esztergom 1943. v. 1944.

Ad S. Pium X.

Sancte Pie,
etsi indigne,
oro tamen
sit tutamen
semper. Amen.

Zeg. 1957. jún.

Kisgyermekek köszöntője az új Tisztelendő bácsinak

Virágcsokor kis kezemben,
Feslő bimbó szívem is.
A jó Isten szent kezében
Virág vagyok magam is.

Magyar házak kiskertjében
Gyermekszívek nyílnak:
Jézuskára szomjas lelkük
Tégedet vár, ifjú pap.

Vedd kezébe, rejtsd szívedbe
Tiszta szívünk lilimát.
Az Úr Jézus szent Szívében
Adj Te nekünk szebb hazát.

Zeg. 1956. jún. 7.
(Kovács J. primiciáján)

Köszöntjük Püspök Atyát!

Őszi szellő zúg a fák közt,
Őszbe borult a határ:
Zalaszentgyörgy hívő népe
Ma mégis tavaszra vár.

Várja szívünk gyöngyvirága
A Szentlélek meleget,
Gyötrődő kar száz bajára
A hét ajándék Istenét.

Szórja apostoli kézzel
A krizma szent illatát,
Hogy lelkünket a Szentlélek
Bő kegyelme hassa át!

Meleg szívét hozza népe
S könnyel, fénnel telt szemét:
Így köszöntjük Püspök Atyát,
A Szentlélek Követét.

Tófej 1955. okt. 3.

Bérmálásra

Első pünkösdi reggelére
Kinyílt a mennyország,
A Szentlélek lángnyelvekben
vihar szárnyán földre szállt.

Sápadt arcú apostolok
Szíve félt és remegett,
Míg lelkükben ott nem izzott
a pünkösdi Szeretet.

Ezer nyelven prédikáltak,
Csodát művelt a kezük,
Átformálta a világot
Katolikus szent hitük.

mi nem várunk nyelvcsodákat,
Izzó vihar zúgását,
tudjuk, hogy még nem láthatjuk
Mennyország nyílt kapuját.

De nagy, boldog hittel hisszük,
hogy ránk száll a Szentlélek,
Püspök Atyánk keze által
S betölti a lelkünket.

Szent György népe, fehér lelkű
Bérmálkozó ifjúság:
Forró vágygal, szent örömmel
Köszönti Püspök Atyát.

Tófej 1955. okt. 2.

Elsőáldozók hitvallása

- Min. Kik vagytok, ti ünneplőbe
Öltözött kis sereg?
- Eá. Magyar fiúk, magyar lányok,
keresztény kisgyerekek
- Min. Isten háza ez a templom,
Belépni hogy mertetek?
- Eá. Nekünk Atyánk a jó Isten
Ő hív minket, mert szeret!
- Min. Az oltáron Jézus lakik,
Az Istennek Egyfia!
- Eá. Jézus a mi vendégünk lesz:
Szívünkbe fog jönni ma.
- Min. Jézus nagy Úr! A szívetek
Szépen díszbe öltözött?
- Eá. Három arany lesz a trónja,
és sok virág e fölött.
- Min. Miért hívjátok szívetekbe
Az ég és föld Királyát?
- Eá. Tisztább, szebb lesz majd lelkünk,
ha Jézusnak adjuk át.
- Min. Ilyen apró gyerekekkel
Az Úr Jézus mit tehet?
- Eá. Meglátjátok ti bölcs nagyok:
Általunk tesz Jézus nagyot;
Megmenti a nemzetet!

Zeg. 1958. máj. 21.

A kis Jézus rózsacsokra

A kis Jézus rózsát szedett,
sorra járta a kerteket.
Pici karján kosárkája
a rózsákat várja, várja.

minden kertben egy - egy bokor,
a kis Jézus reá hajol:
Hol szomorú, hol meg vidám,
amint nyúl a rózsák után.

Szomorú, ha tövis szúrja,
s nem szakíthat rózsát ujjá.
De mily vidám, szinte kacag,
ha kezében virág marad.

Ti vagytok a rózsza - tövek
Gyermekbimbós szülő - szívek:
A kis Jézus rózsza - csokra
kik először áldoznak ma.

Szívünk helyén Ő a harmat,
Ő a báj, és Ő az illat.
Az ajkunkon Ő a mosoly,
Nincs boldogság ilyen sehol!

Minden szülő legyen áldott,
Gyermek - rózsát ki virágzott.
S kik Jézusnak adtak minket,
százszor áldja szüleinket!

Zeg. 1958. máj. 23.

Kurzus - nemtő Kurzusköszöntő

Ahova a kurzus nem küldhetett egyet
Tagjai sorából képviseletül:
oda lélek - szárnyon minden kurzustársad
Veled ünnepelni, íme, elrepül!

Felsorakoztak az újmisés oltárnál,
Paténádra raktunk egy - egy proszfarát.
S mint egykor Keletnek buzgó Mágus - népe
Közösen áldoztuk szívünk aranyát.

Imánk tömjénfüst volt szent diakonusod
izzó paraszáról ez szállt ég felé,
S mivel áldó kezéd emelte a légbe,
Az Úr rámosolygott, benne kedvét lelé.

Karunkat kitértük, mélyen meghajoltunk,
Veled együtt éltük a liturgiát.
Akit áldtál, áldtuk, s kiért könyörögtél,
Azért mi is kértük az egek Urát.

Tudjuk, életcélod liturgikus élet,
És életté váltott szent liturgia,
Hogy családi házban, gyárban és útfélen
mindenütt zengjen a "Kerubok dala".

A Te szíved volt a puszták harangja,
A kurzus utolsó összkarácsonyán.
A Te ajkaddal susogta el nekünk,
Kit és mit vár bennünk szép magyar hazánk.

S mi most csengettyűnkkel ismét azt izenjük:
Újra megígérjük, Bárhol is leszünk,
Az Istent dicsérő nagy liturgiában,
eggyé kapcsoljuk a lelkeket velünk.

De a kurzusnemtő nagyon megorrolna,
Ha az éremnek csak egyik oldalát
Néznénk, s hanyagolnánk a másik felére,
Ráirányítani szemünk sugarát.

S amint az öreg Seroodge két érmek előtte
Ott járt asztalodnál láthatatlanul:
Úgy sorakozik most a kurzus körébe
És nemtőnk Seroodge - keze esengő pohárért nyúl.

S ha Szilveszter - este Te tóosztot kívántál
A közös kancsóba vegyítvén borunk,
Nem maradunk némák a fehér - asztalnál
Íme, most kórusban tóosztot dalolunk.

Marci! a jó Isten téged szólított ki
Körünkből elsőnek az élet - porondra.
hogy egy új mosolygó pap - családi fészek
Szórja derűjét sok családi borúra.

Soha ne feledd el, hogy Te Mosolygó vagy,
És kacagó kurzus vidám honfia!
kinek - ha netalán fogyna tarsolyából -
Jókedvért nem kell a szomszédba járnia!

Hanem színig tölti tisztos pohárkáját,
A kurzus rózsája mellé perdül:
Rögvest olajra lép a gyászos búbanat
Szellemünk - mint mindig - helytáll emberül.

És méltán reméljük, hogy parókiádban
A boldogság ver majd örökös tanyát,
Hisz szíved illatos, szép Margaretája
el nem múló májust záporoz Reád.

A nagy prozsfarára, amely Téged jelzett,
Jelképesen tettük az Ő kenyérét:
Vállalta kereszted, nehéz papi élted
Jutalmul megkapja Isten örömét!

Őt, testvéreidet, és a rokonságot,

Köszöntjük Jó Atyád és Édesanyád.
S akit szenteléskor - hogy - hogy - kifeleedtünk
Nem feledjük most a kicsi Proszfarát!

Elhallgat a múzsa, véget ér tósz - dalunk
Szikrázzék a jókedv, csengjen a pohár!
Marci a kurzusod itt van, Veled örvend:
Majd szent pax - szal köszönt, s csendben tovaszáll,

Mosolygó Marcinak primiciájára
Bp. 1953. február

Primiciádra

Üzent az élet és bús harangszavára,
Te azt felelted, Palikánk: megyek!
Csöpp karácsonyfánkon kis csengőnk csilingelt,
És vitte sebesen üzenetedet.

Csengettyűdnek hangja felhatolt az égbe
Gyors volt a válasz, mint a távirat:
Szerető szívedet Isten elfogadta,
s egy hónap múlva papjává arat.

Jól emlékszünk még a boldog pillanatra,
Mikor először mondtad: pap leszek!
Barna szemed lángolt: tiszta tükrében
Tüzeket gyújtott a szent szeretet.

Expressz - posta akkor tán naponta indult
S a válasz rája szintúgy érkezett.
Ámde gondolatban százszor hazaszálltál
százszor bejártad szülőföldedet.

Tervet szövögettél: Első Nyíregyháza
hol járni tanultál Isten útjain...
Hol Édesanyád és Édesapád élnek,
És fű, fa virág folyton visszahív.

Ha otthon nem lehet, úgy Máriapócsra
Szűzanyánk elé viszem szívemet...
Hol drága hazánkért, árva magyar népért
Nagyboldogasszony búsan könnyezett

Amit megálmodtál forrón vágyó szívvel,
Széttépte Benned egy fájó levél:
Fiam primiciád nem tarthatod itthon,
De jó Atyáddal ottan leszek én.

Ám nemcsak előtted zárult Nyíregyháza,

Atyádnak, jöttét, azt se engedé.
Érted vérző szívét eszpán táviratban
Küldheti újmisést oltárod elé.

Gyertyaszentelő van, nagy találkozásnak
Lelket emelő emlékünnepe,
Ahol a Szűzanya Gyermekeit adja át,
S hét tőr reményét kapja helyébe!

Pali! Te szívedet vetted a kezébe,
Azt ajánlottad egyetlenedre!
S az élet kajánul – még csak nem is egyet -
Adott helyébe rúttöviseket!

De ki könnyes szemmel veti el a magvát
annak termése százszoros leszen
S újjongva zengi majd hangos Glóriáját
Hogyha kévéit tartja kezében.

És Te máris érzed, hogy milyen jó az Úr
Tövisek fölé rózsakoszorút
Helyezett szívedre ma az újmisédben,
S ez a szent öröm minden nap kijut!

Pali! a kurzusod boldog, nagyon boldog,
Hogy itt mondottad el szent primiciád!
De azért ne feledd: árva magyar népünk
Töretlen szívvel hív és vár Reád!

Amit karácsonykor csengettyűvel tettél,
Ma gyertyafénnyel üzend azt neki!
légy majd boldog papja kurzus szeme fénye.
Adja meg Isten! Éljen soká! Pali!

Bp. 1953. febr. 2.
(Bacsóka Palinak)

Kurzuskarácsony Csengő és gyertyácskák

Ha kihalnak majd a modern mikulások
Fenyőtündérek és borzas télapók,
kik a kis Jézus és Mikulás alakját
Feledés fátylával szövik be, mint a pók:

Sőt addig még inkább, amíg ezek élnek,
A gyermekszíveknek hordjál kincseket,
Szentképet, könyvet, rózsafüzért, érmet,
Terjeszd közöttük kis imakönyvedet!

Gál atya, légy te Isten szent vigéce!
Birtok nélkül is gazdag a szíved,
Mert tied Krisztus, s az Ő erejével
Nyomdák és Kordák sorát emeled.

(Gál Józsinak)

Schmidt Ottónak

Búvár harangba ül,
a tengerbe merül,
Némán, nyitott szemmel kutatja a mélyét,
Kagylókat szedeget
Százat vagy ezret
S a felszínre hozza lucskos szerzeményét.

könyvtárak rejtekén,
Feledve ülök én,
A magyar középkor szent teológiája.
Búváromat várom
Ki megtöri álmom,
S felhoz a friss élet zajgó hullámába.

Kedves Ottó kartárs
- Sic volvere Parcas -
hogy Szent Benedeknek légy Te öröksége!
Ora et labora!
Vár a könyvtár pora
de meg ne riasszon, gyöngyöt rejt a mélye.

Varga Bandinak

"Vihar zúg a Táttra felett...
Reá bízom leveletem,
Hadd vigye el jó Budára"
- Így beszélt az öreg Táttra"

Bandi fiam, azt üzenem,
Rajtad nyugszik tekintetem.
Égbenyúló csúcsaimnak
Gyémánt hava néked csillog.

Neked nyitom jégvirágom,
Karomat is feléd tárom,
Feléd nyújtom óva, féltve
Le a drága messzeségbe,

Hogy a lapos rónaságon

Lelked mindig sasként szálljon,
Véled szárnyaljon az égre,
Szegény hazánk megtört lelke.

S ha a magyar sassá válik,
A határkő porrá mállik
Ne feledd el visszavárlak,
A Felvidék szent papjának.

Csépány Lacinak

Keménykötésű férfinemzedéktől
Megy hozzád Atyánk, Csépány, e levél,
Kik járunk szótlan, felhős komor arccal
A férfiaknak nyarán, közepén.

Szívünkbe az észnek hús északi fénye
Záporoz és ettől megfagy a mosoly,
Mert kihalt az Isten hite és reménye
S nyomában gond, nyomor, és fásult dac honol.

Jöjj, törd kemény kézzel közönyünk jegét,
Szíved melegével olvaszd szüntelen...
Krisztust akarjuk, add Őt vissza nékünk!
S őrizz meg minket Néki büntelen!

Takács Nándinak

"Mester! ne tórd tovább, tiltsd meg a seregnek,
hogy néked hozsannát, glóriát zengjenek!"
Farizeus ajkról így szólott a nóta,
S hogy Krisztus nem teszi, tiltják őt azóta.

De ki szóra bírta Bálámnak szamarát,
S ha kell, kősziklából szervezi meg karát:
Most is azt kívánja, hogy hozsanna szálljon,
amerre elhalad, az egész világon.

Összezárultak a dalos magyar ajkak,
Istenes éneket beh ritkán hallatnak!
Nándi, intonáld az ősi hozsannánkat,
Krisztus nagy karába szervezd be hazánkat!

Bakonyi látomás
(Mécs L. Bakonyi balladájának paródiája)

Cuha völgyén a vasút
Kanyarogva messze fut.
Mint erdei gyalogút
Kanyarog és messze fut.

A sötétben egymaga
Társak közt is egymaga
Ül a barát éjszaka
Születik a ballada.

Tegnap még csak kutyagolt
Pannon - hegyre gyalogolt
Tehénbőrbe csomagolt
Batyu alatt izzadott.

Ma már vonaton csücsül
És a hegyre remekül
Meg nem izzad, úgy repül
Batyujával úgy repül.

Veszprémben

Ebéd után peckesen
kivonulunk csendesen
Történelmi helyeken
Folyik a történelem.

Itt van egy kis espresso
No de nekünk ez nem jó,
Túl modern és nem való,
Ódondásznak nem való.

Ottó mondja: borzalom,
Én már többé nem bírom.
Tomcsi felel: nyugalom...
Rögvest akad alkalom.

Ottó újra replikáz:
"Itt helyben kitör a frász
Hogyha rögtön nem találsz
Friss csapolást nem találsz!"

Elmerengnek szemeim:
Győző, atyám, hol vagy? Im
Gyermekedet gyötri kín,
Lázás, szomjas száraz kín.

Győző eltűnt, jó neki
Sárkánytejét élvezi
Népe hiába keresi

Varázslatos köd fedi!

Ha nincs ló, jó a számár,
Borívó fagylaltra jár,
Ha kocsmára nem talál,
Bort, sört hogyha nem talál.

Ha köd volt, most itt a fagy.
A fagylalt gyomrunkba fagy!
Sobri Jóska ne szaladj
Butykosodból inni adj.

Sobri Jóska tovaáll
Befödi a köd, homály,
Nyomában egy nimfa száll,
Málnalével megkínál.

Kiürült már a pohár,
Menjünk, merre Jóska jár,
Füstös csárda arra vár,
Betyár - csárda arra vár.

Feltáruznak a kapuk
Jóska lova erre fut
Nyomában a gyalogút
Jobbra mutat, jobbra fut.

Állunk csárda küszöbön
Szívünk reszket idebenn
Vajh mit rejt a nagyterem
Ködbe vésző nagy terem.

Jóska jobbra elszaladt
Eltűnt tán a gond alatt?
Balra szivarfüst alatt
Modern barát iszogat.

Terem végén egyedül
ködbe vésző alak ül
Itcéje ki - kiürül
Sápadt arca színesül.

Rökönyödve bámulunk
Ő is, mi is bámulunk
Délibábot láthatunk
Bakonyban hogy láthatunk?

Ő a Bakony hercege
Két tündér kísérete
Rózsaszínű köd vele
Úszik, mint köpenye.

Megtörik az ámulás
Nem délibáb: senki más
Győző volt, a látomás,
A Bakonyi látomás.

Balladai szent homály
eltűnt a nap sugarán
Mely ragyogott homlokán
A Győzőnek homlokán.

Bp. 1953 tavaszán
(a kurzus bakonyi kirándulása után)

Emlékversek (Horváth Tibike névnapjára)

Jézuska mindenkit szeret
Ki szófogadó, jó gyerek.
Kérünk, szeresd a Tibikét,
mert ő is jó lesz kedvedért!

Zeg. 1957. ápr. 13.

Szent József

Szent József a mennyországból
Lenézett a földre,
Engem küldött József napra
József - köszöntőbe.

Azt izeni: minden József
Igen kedves néki,
Jó Istennél életünknek
Boldogságát kéri.

Éljen anyi boldog órát,
Mint csillag az égben.
Szivárványok vidám kedve
Fellegekig érjen.

Ökre, lova legyen anyi,
Mint a fűnek szála,
minden újabb József napra
Új szerencse várja.

S hogyha hosszú boldog élte
eljut majd a végig:

Fehér lelke angyalszárnyon
Repüljön az égig.

Ezt kívánja Szent József
ki védőszentje magának,
S én is boldog és szerencsés Névnapot kívánok!

Zeg. 1955. márc.

(A kis Mónok - lányoknak írtam Szent Erzsébet - hegyen
hogy új verssel mehessenek Józsefet köszönteni)

P Michaeli Marczell
occasione Jubilaei aurei Ordinationis Sacerd

Psallitur iin caelis " Jubilate Deo universa..."
Sophar - tuba canit Jubilaeum ternis.
Corda quibus resonant clangoribus filionem:
Area adverimus, vivens aureola.
Quamquam alius seminet agris ab aliis cultis,
Atque tertius is, colligit qui triticum,
Quod coepisti opus complere non potuisti:
Gemma Tibi erimus, quorum Rector eras!

In Zeg. 27. Janu. 1956.

Horváth Évike emlékkönyvébe

Jóságodat, szorgalmadat
Ismerje meg minden,
A sikerben súgd szerényen:
Áldott legyen Isten!

Zeg. 1958. ápr. 12.

Édesapánknak névnapján
Horváth Gyuszi névnapján

Tavaszt füttyül kis pacsirta
Az alvó rügyeknek
Víg dalára erdőn, réten
virágok születnek.

Idehoznánk a kis füttyöst
Arany kalitkában,
Összeszednénk a virágot
Az egész határban.

Hadd mondják el madár - nyelven
Virág - nyelven egybe:
Pici szívünk szeretettel
Milyen nagyon telve!

Nincs pacsirtánk, de a nyelvünk
Elcsicsgergi Néked:
A jó Isten névnapodon,
Százszor áldjon Téged!

Virágcsokrunk a szeretet
Illatával árad
Jóságodért, mely betölti,
S élteti a házat.

Kis Gyuszikánk égi fényből
Derít ránk palástot:
Így ünnepel szent örömben,
Édesapánk, földön - égen
a te kis családod.

Zeg. 1958. ápr. 10.

Bozsoki Sanyinak

Nékem ugyan fülem eldugulva
Ágyúdörgés néki méla, lágy zene,
Hallom mégis dalom, pengetem gitárom
Hisz zenész öcsémnek pirkad ünnepe!

Pegazusra ülök. Vágtatok tehozzád
Mint frissen serkent langy tavaszi szél.
Ablakodat csendben zörgetem, kitárom:
S lelkem kis szobádban új életre kél:

Pattan a léleknek poros, öreg tokja,
Selymes mozdulattal indul a vonó:
Halkan, de melegen zeng a húr alatta
Talán azt zokogja, hogy " Kék tó, tiszta tó..."

Adj vissza valamit, egy elveszett álmat,
Mit hiába várunk majd egy éve már.
Add vissza a kedves barna klerikátot,
hova szívünk vágya titkon visszajár.

De míg e habokból létre kél az álom,
Bendzsót ragad kezem, dalt dalol a szám,
Zengesd a húrokat Te is zongorádon:
Szívünk kék egén a jókedv füstje száll.

Aztán karra kapom legkisebb öcsénket,
Vele Téged, majd meg Veled köszöntöm Őt
S e boldog világban hull a kegyelem ránk
Ezért imádkozom, kérem a Teremtőt:

Hogy tegye boldoggá ezerszer boldoggá
A Nektek kijelölt hosszú életidőt.

1951. március

Köszöntő

Cseng a pohár, száll az ének,
Szalay - ék Ferijének
Összeütöm a bokám, Gratulálok, Kazikám!

Itt a Szil is, meghajolva,
S kezében virággal mondja:
" Leemelem frizurám
Gratulálok Kazikám!"

Mögötte áll egy vén cigány
Ki az? Öreg Bankó talán?
Ezt cincogja dobozán:
"Gratulálok Kazikám!"

Bandi rezes trombitája
Adja a basszust alája
Ő is arra hangol ám:
"Gratulálok Kazikám!"

Így örvendünk mi Tevéled,
Mi, három szegény - legények
Az énekünk még vidám:
"Gratulálok, Kazikám!"

(Bankó és társai)

Édesanya névnapjára (Horváth Évikének)

Édesanyám, drága kincsem
Nálad szebb, jobb senki sincsen
Kezed puha, szíved meleg,
Éjjel - nappal minket szeret.

Névnapodra azt kívánom,

a jó Isten százszor áldjon.
Legyen hosszú, boldog élted,
Szeresd mindig Évikédet!

Zeg. 1957. júl. 20.

Adamovich Hajnalka emlékkönyvébe

Születésnap könyvecskédbé
Májusban írok versikét,
hogy rákottázzam a lelkedre
A kis pacsirta énekét.

És záporozzam kikeletként
Az ibolyának illatát,
S apró kezében víg tavaszról
Csengettyűzzék a gyöngyvirág.

Ibolya - illat legyen élted
S gyöngyvirág - kelyhű szeretet:
Bár volt és lesz is szenvedésed
A tavaszt mindig megleled!

Zeg. 1957. máj. 13.

Horváth Erzsike emlékkönyvébe

Erzsike
Picike
"Szöszi" haja
Fekete.

De a szíve nagyot dobban
Sok szeretet lakik abban.
Lelke is hófehér
Ha így marad
Kincset ér,
Mennyországba is elér.

Zeg. 1957. márc. 11.

Garay Marikának

Ki költő - vénát hord magában
S szívéből dalvirág fakad
Puha kézzel kösse csokorba

Mindig a kis virágokat

Hogy ott remegjen minden szirmon
Mint könnyű harmat, a szíve:
S hacsak valakit boldoggá tett
Már érdemes volt élnie.

Bp. 1953. aug. 13.

Garay Erzsikének

Fülembe cseng egy nóta rég
S egy kis vers most e könyvből
Színes álmokról szólnak,
Örökös örömről!

Nem csalják meg az álmai
ki tiszta és szerény
Álmodjék mindig szépeket
Szívből kívánom én!

Bp. 1953. aug. 13.

Gönczöl Viki emlékkönyvébe

Neved győzelmet jósoló
Dühönghet bármi vész,
Nem győz feletted semmi rossz
De szíved harcra kész.

Ne rettegj! Fogjuk a kezed!
S ez szívünk óhaja:
Légy győztes mindig mindenben
Gönczöl Viktória!

Bp. 1953. aug. 13.

Jubiláte Illés M. emlékkönyvébe

Daloldj te vén föld ifjú áriát!
Daloddal hímezd Isten lábnyomát
Ki tarlott réted ösvényén halad
S mosollyal úzi lázas álmodat.

Ujjongj és köszönd meg: annyi rossz közé
A jónak magvát, hogy elülteté

S hol szúrnak, tépnek fájó tövisek:
Tanít dobogni testvér - szíveket.

S ha néha - néha csüggeszt a való,
Hogy nem dalolni, zokogni lenne jó,
Fortéban fújd a szeretet dalát:
Hiszem a jónak szent diadalát!

Zeg. 1955. március

"Rakd meg, rakd meg dalos pajtás
azt a tüzet,
Isten tudja, mikor látunk megint ilyet"

1955. aug. 27.

Sóvágó Joli emlékkönyvébe

Jánkahegyi dalos tábor
Tábor tüze messze lángol
Felragyog az éjtszakából,
A fekete éjtszakából.

Jó, ameddig szent tűzünk van.
Jaj, ha e tűz kihúnyóban!
Dalos kedvünk ha kilobban,
Szeretetünk, ha kilobban!

Ha arra jársz, gyűjts alája,
Új nótát a régi lángba.
A bú hamvát taposd sárba:
ez a testvér hivatása.
Dalos testvér hivatása.

Tófej 1955. okt. 23.

Sámson G. emlékkönyvébe

Búzamező szava ez: a kalász, ha terheli sok mag,
Mélyen a többi közé hajtja le drága fejét.
Messze virít a pipacs, töppedt feje vézna kalásznak,
Tőlük lágy kenyeret, s pipacsot lát távol a tétova vándor.
Ám a telt búzafej gyűjtja öröme szívére.
Fellengző figyelőt megcsal születés, néha nagy hang,
Lélek - mélybe hatol, értéket ki keres!

Zeg. 1955. jún. 14.

**Sokan mások meg én
"Előre" helyett a távolból**

"Magas jegenyefán sárgarigó fészek"
Öreg Szabadsághegy, de szeretlek Téged!
Kicsi barátaim ki - kijárnak oda,
De én pázsitodon nem játszom tán soha!

János - hegy teteje, jaj, de messze látszik!
Majomfáid ága zúzmarát virágzik.
Hívón int a torony, s gyémántfényű hátad,
De az én nótámat bíz hiába vártad!

Szabadsághegy ormát megüli a felhő
Azt gyászolja talán, hogy akit vár nem jó,
Ha majd levetted pelyhes ködpalástod,
Lali bácsit - egyszer- újra viszontlátod.

Balatonkeresztúr 1953. december 31.

Szigorlati rózsák

Rózsaujjú hajnal
Követi az éjet!
Örömrózsát nyíljon
Minden szenvedésed!

Szeme fényét hívja
A népünk "rózsámnak".
Légy Te büszkesége
Szenvedő hazánknak.

A Legszentebb köré
Rózsát koszorúznak
- Virágok királyát
A legdicsőbb Úrnak. -

Te nagy örömet
Rózsákkal tetézted:
Mint most fészlő rózsát
Fogadd versikémet!

(Mester Iminek licenciája után közvetlenül
Bp. 1953. tavaszán)

Tavaszi hó
(1957. március 9 - én sűrű hó esett)

Szöszikém, látod hogy hull a hó?
Szerencsét próbál újra Téalpó.
- Kicsi hóvirág dideregve fél:
Jaj, mi lesz velem, visszajön a tél!

Ragyogó szirmú, gyenge hóvirág
Ne félj a téltől, ideje lejárt!
komiszkodik tán, még néhány napig,
Kisüt a nap, s ő végleg eltűnik!

Zeg. 1957. márc. 10.
(Horváth Évinek)

Vőlegény búcsúztató

"Az óra int, búcsúzni kell,
De válni oly nehéz!"
Szívemen reszket, fogva tart,
Áldott szülői kéz.

Édesapám,, s anyám keze,
Mely bölcsőm ringatá
Etetett, áldott, büntetett
S nevelt férfiúvá.

Szemük könnyes, ajkuk remeg,
Folyton eszükbe jut,
hogy mától kezdve nem leszek,
Már többé kisfiuk.

De nézzék, kedves Szüleim,
A mag, ha megterem,
A virágtól messze úzi,
Az életküzdelem.

Kis fiókák hogyha nőnek
Pelyhes fészkek ölen,
Tovaszállnak, fészket raknak
Új ág kemény tövén.

Én is új fészket építek,
Isten törvénye ez.
Ő mondta: "Hagyja szülőjét,
Ki feleséget vesz."

Búcsúzni kell: jóságokért
Ég áldjon titeket!
S áldjon meg engem kezetek,
Hogy majd boldog legyek!

Zeg. 1956. okt. 29.

Esküvőre induló menyasszonyok

Török szultán kiskertjében
Ezrével nyílt a rózsza
Szakítani hiába vágyott
Milljom alattvalója.

Két szülőnek szent szívéből
Szebb rózsaszál nőtt ki itt:
hófehéren bontogatja
Ifjú, üde szirmait.

Fehér ruhás szép menyasszony,
Te vagy ez a rózsaszál
mint a napfény a virágra
Egy legényszív rád talált.

Rád talált és hív magával:
Nyújtsd feléje kezedet,
Szíveteket összefogja
Sírig tartó szeretet.

Búcsúzz édes jó anyádtól,
aki szívén ringatott.
Édesapád dolgos kezén
Hálacsókod hagyjad ott.

Áldással küld nagy utadra
A szülői szeretet
Tisztelettel, szeretettel
Zárd szívedbe nevüket.

Ints búcsút a szülőháznak.
Testvér, rokon Ég veled!
Jóságokért adjon Isten
Hosszú, boldog életet!

Aztán indulj, szép menyasszony,
Vőlegényed vár reád!
Oltárhoz visz, hitvessé tesz,
A pap által Krisztus áld!
S boldogít egy életen át!

Zeg. 1956. okt. 19.

Menyasszony - nővérek búcsúzója

Kivirult már régen a természet nálunk,
A legszebb hónapnak alkonyatán állunk.
A virágpompának ütközik a kincse:
Zöld levélruhában nő már a cseresznye.
mi ígéret volt csak, szép tavaszi álom,
Ime, megvalósult, gyümölcs ül az ágon.
Isten álmodta így, Ő adta e rendet:
Rügyből virág fakadt, virágból gyümölcs lett.

Néhány éve, hogy e jó szülők szerelme
Rügyeket álmodott, bimbó lett belőle
A bimbó kifakadt, való lett az álmom,
Szeretettel pihent szemük e két lányon.

Kezükben a munka nem ért soha véget,
Arcukra barázdát szántottak az évek.
S mikor nagyra nőtt és virul a két leány:
Leszakítják őket e május alkonyán.

Isten akarta így, ne fájjon szívetek!
Leányaitokat el nem veszítitek.
E két fiú szíve melegágy lesz nékik,
Nemcsak a vihartól, szellőtől is védik.
Igaz, külön útra térnek, mind a ketten,
Nem lesztek velük az új családi körben.
De ha imáttal kíséritek őket,
Melyet most kezdenek, boldog lesz az élet!

A két szép menyasszony búcsút vesz igazán:
- Isten áldjon édes jó apám, jó anyám!
Téged is, kis húgunk, s minden rokont áldjon.
Legyetek boldogok soká e világon!
Ha tán megbántottunk, vessetek rá fátlyat,
jó emlékek lengjék be e drága házat.
Hálával rácsókoljuk e szülői kézre,
S áldástokkal megyünk az oltár elébe,
Új életet kezdő, boldog esküvőre.

Zeg. 1957. máj. 1.

Az ifjabb Mosolygónak

Mikor még a költők
Pegazuson jártak

Ahova akartak,
Egyből odaszálltak.

De mióta ők is
Gyárákról regélnek,
Traktor a szerelmük
Technikás az élet.

Jó motort vesz ki - ki
Útját azzal járja,
- És bizony az útnak sok is a korlátja -

Lassan ér a célhoz,
Bármennyire berreg.
Pegazussal versenyt,
Kerék nem repülhet.

Így, kedves Marcikám,
- Ifjabb és a régibb -
S drága Marcikámné,
Halljátok a végit.

Mentegetőzésnek
Egy a kármentője:
Én is motort vettem,
Azért késtem így le!

Születés és névnap,
Mennyi kedves ünnep!
S ami egyszer elmúlt
Játékot nem nyerhet.

Hej, pedig tudjátok,
A casus bibendi
Figyelmemet eddig
nem szokta kerülni!

Bánatomra bizony
Vigaszt nem is nyernék,
Hogyha törvénykönyvet
Új kresz - t nem ismernék.

Biztatom is magam,
"Rá se süss a borra!
Ha bort ittál volna,
A rendőr befogna!

Mert hát mégis szégyen
Nagy gyalázat, máma,
Ha a "motoros - költő"
Elmegy vacsorára.

Gyerekbölcső felett
harc - áldást iszik
Ki a motorjához
Karon - fogva viszik.

Ott látja igazán,
A mythos hiányát,
Hjába egyengeti
Kengyelbe bokáját.

A motor - pegazus
Nem lendül a légbé,
Próza forgalom
És rendőr fölébe.

Lent a poros úton
Árkok határolják
S merre menni készül
Mindig ott a korlát.

Forog a világ is
Oda is meg vissza.
S hát a lőre levét,
Még csak eztán issza.

Ha neki huzatol
oszlopnak vagy kőnek,
Motornak, magának
S szabadságnak lőnek.

Ha meg az áldomást
A motort megrontja,
Úgy már az sem rémít,
Hogy "Tarde..... csak: ossa."

Hogy elejét vegyem
A második bajnak,
Cursus áldomásról
Ismeg lemaradjak.

Július közepén
Nem ülök motorra:
kormányozzék helyettem
A gőz - masiniszta!

Addig is minden jót!
Csak sírást keveset!
Áldjon Isten minket,
Marcikát, Titeket!

Zeg. 1954. július

Szakítás Egerszeggel

Tegnap óta üres lett a város,
Tegnap óta nincs rokoni szál.
Tegnap óta nincsen tarka rét,
És rám mosolygott csendben a halál.

Mert aki arra tette életét,
Hogy boldogítson, vére hullna bár,
Ebben leli a végítéletét,
Mit fentebb írtak. - Vége! Szörnyű! Fáj!

Tófej 1955. szeptember 27.

Új Jónás

Egyedül bolygok Budapest utcáin
- Kalitból kivert gyenge rabmadár,
Ki riadt, félénk, vaksz kis szemével
Mindenünnen ellenségre vár.

Míg a tömeg víz széles áradatban
A naptól égő utcákon tova,
Bent fagyos ködtől didereg a lelkem
Nem tudom, meddig!? Nem tudom hova!?

Vészt jósló színek lobogják szemembe
A szentté formált új varázsigtét:
" Az eszme túlnőtt, áthaladt Feletted,
S mint ósdi eszközt félredob a nép!

Nem kell az Isten sápadt aszkétája,
Nem kell homályos, messzi túlvilág
Kenyér kell, élet, vérünk muzsikája
Mely új időknék zengi új dalát.

És én megállok. Lelkem összetörve...
Kábult agyamban nem gyúl gondolat!
Ez hát az életem kincses aratása,
Ez az a boldog hivatástudat!?

El innen gyorsan! Messze menekülni,
Míg a zsarátnok lángba nem szökik.
Ne vesszek én is az Úr haragjától
Amely Nyugattól zúg majd Keletig!

Hasztalan bújtam biztos rejtekembe,
A sors megint csak Jónásra esett,

S gyáva szolgálodat visszakényszeríted,
Uram a parthoz egyre közelebb.

Uram! Az álmom úgy váltod valóra
Rabod akartam lenni: az vagyok!
Bár én éltem másként tervezgettem,
Legyen áldott a Te akaratod!

Feltűnt a város. Egyre közelebb jó!
Hallom az "új" dalt zengő tömeget,
De bár kezével megállj - t int megint, a
Szeme szívemen titkon sebet ejt.

Ott látlak Téged velük menetelni,
Uram, mint hordod szent keresztedet,
S akiket eddig ellenségnek véltem,
Látok Temelléd rogyini lelkeket.

Uram, már értem: Nem küzdesz egyedül,
Előttem haladsz, járod Golgotád.
Én melléd lépek, zengem boldogan az
örök szeretet mindig új dalát.

Bp. 1956. október 29.

Esti hinta a kertben

Röppen a hinta
Hinta - palinta
Kacagó gyermek
Hajtja tova.
Lebben a lenge
Híg szürkületbe
Buxi fejének
Szöszeke haja.

Illan a szellő
S táncba szökellő
lány - libegéssel
Fonja körül.
Fülébe súgja
Szív simogatva:
Tudsz - e repülni
Ily remekül?

És máris lebben
Merész ütemben
S kacér szemével
Visszanevet.
A gyermek játszik.

Arra vadászik,
Hogy megelőzze
Fürge szelet.

Suhan a hinta,
Fel a magasba
Alkonysugáron
Ott ül a szél!
Eléje dobban
De alattomban
Az puha szárnyon
Mögéje kél.

Húsül az este
A gyermek teste
Összeborzong, s a
Hinta leállt.
A szellő fordul
A rózsabokorbul
Dús illatárral
Öleli át.

Bp. 1950. okt. 29.

" túlcsonduló mértékkel mének öletekbe" (Lk 6, 38)

Szeretném ezerszer visszaszeretni
Azt, aki engem igazán szeret.
S ha csak kisujját mozdítja is értem,
Odaadnám néki egész életemet!

Zeg. 1955.

Sírkő helyett szívetekbe vésem

Csupán esendes jóság akartam én lenni,
S néha vihar voltam. Máskor talán: semmi.
amit rosszul tettem, azt őszintén bánom.
amit mulasztottam, pótolni kívánom.
Csupa mosoly leszek ott a túlvilágon.

Zeg. 1957.

Misereres hangulatban
(Prophet quod ter Dominum rogavi ut auferetur a me)

Porig alázott mert szeret
Megkorbácsolta lelkemet
Szeretném kérni, én Királyom
Szememre több fátyol ne szálljon!
Legyen oly tiszta ragyogó,
Mint a téli lég, s a hó!

Legyen, mint hús, s egynéhány éve
Az erdőmérnök felesége
Mikor rám reccsent és elakadt
Minden szava, mert látta azt,

Hogy kis kacsómm nem durván játszik,
Csak kis szívem szeretni vágyik
S szidás helyett lelkendezett:
"Mily gyönyörű a két szemed!"

Azóta évek teltek, múltak
Szememre színes fátylak hulltak
Ott álltál, ha meginogtam,
S köddé vált a varázs nyomban.

aztán magadnak választottál
S a szentelési gyertyalángnál
Mégkönnyebbülten szállt dalom
Hogy szívem végre átadom.

S Te itt hagytad a keblemben
Ha bővelkednék kegyelemben
S a gőg emelé a fejem:
Alázzon majd meg a szívem!

De esdre kérlek: több olyan órát
Mely indokolná fátylak hulltát
Ne küldj! - Tudod, hogy a szívem
Szerettetni vágy szüntelen.

Nem akarom, de sokat árthat
Erős karom a kis virágnak
S nemcsak nekem volna károm
Királyom, ha így alázol.

Porig alázott
Mert szeret
S most felemelte
Lelkemet!

Zeg. 1955. máj. 13. (áldcs. este)

Elégia

Magányos vándor gyöngyvirágot lelt
Áradt az illat kelyhei felett
S a megtört vándor mellé térdepelt.

Te nem is sejtéd pici gyöngyvirág
A nap mint éget! Árnyad enyhet ad.

Én izzó fényben járom az utat
Fekete felhő árnyékba vont. Majd

felszállt a pára, napom újra ég
Mennem kellett, mert sorsom lett az ég.

A szívem sajog, majális teng ott
Hol az öreg tölgy vetett egy foltot.

S az izzó fénytől kiaszott lélek
Mohón kap most az erdő gyöngyéhez.

Hó tiszta vágy, te: illat harangja
Leszel lelkem drága varázsa?

Keblemre tűzlek s merre lépdelek
Játékká válnak a küzdőterek

Harmatos csengőd csilingel: "igen
Megyek tevéled vágyadhoz híven

Hisz az álmom vagy; reád vártam én
Az élet - fának hűvös rejtekén."

Az illatár már örvénylik alant
Zöld zuhatagban kart terjeszt a hant.

Enyém, enyém vagy! Jaj! Letép kezem
Testté lett álom, hogy ver a szívem!

Már tisztán látom, tépnem nem szabad
Mert szúzi lényed enyhet addig ad,
amíg magányban él a tölgy alatt.

Zeg. 1958. máj. 19. 22:23

**Zukál Bandinak esküvőjére
(dísztvírat)**

Boldogságunk más érdeme,
bajunk, saját hibánk.
Tedd boldoggá feleséged

s boldog leszel.
Üdv. Bánk.

Zeg. 1958. máj. 23.

Visszhang
"Mint kályha melegét sokaknak
s szívében a galambok sorra fagynak"
(Mécs)

Lábujjhegyen járjatok,
szunnyad bennem a Titok
a hófehér kis galamb
nem halt meg, szép álma van!

Őrizem az álmaid:
Itt is, ott is csitt, csitt, csitt,
- A szívem nem temető -
Csak: Fent lesz majd ébresztő.

Zeg. 1958. aug. 6. 18:37

Nem vagy naív csak nem ismeresz engem

Mert senki sem ismer, magam sem magamat
csak fáj, csak fáj itt bent valami zord - vadul.
Meg nem is gyógyul már, csupán a hant alatt
ha elkapott szívem csendes - szépen kimul.

Fáradt vagyok, nem baj! Erről szó se essék!
Bánk atya hajlandó szívét kiírtani!
Mi néki fáj, övé lesz, mást nem gyötör vele
Szíve préda: abba tiporhat bárki.

Utolsó szó jogán, mint ítélszéknél
hadd jajduljon szívem: ha néha szívetek
megsértettem, csupán mert nagyon szerettem
S azt bántottam jobban, kit inkább szeretek!

Zeg. 1958. jan. 13. 0:45

Esti utazás a Balaton partján

Fent kígyózunk a domboldal peremén
A völgy árva pár lámpáját nézem én.
Aki felnéz azt gondolja

" megy a boldogság vonatja"
Pedig de jobb lent egy csendes ház ölén!

Otthon voltam. Haza megyek újonnan.
Kinél voltam, kihez megyek: álma van.
Csak nekem nincs elnyugvásom,
Ha érkezem, menni vágyom,
mint a víz itt lent a csendes part alatt.

Utam mellett szívek állnak mindenütt.
mindegyik vár tőlem egy kis szent derűt.
A szívemet osztogatom,
aki szeret, meg nem csalom
Nem spórolok, mígnem órák véget üt!

A szívemben hej, de sok fény benn lobog!
Éjszakámban Ti vagytok a csillagok!
- Bár a csillag messze ragyog .
Talán eszükbe se jutok!?!
Elég tudnom, hogy egyedül nem vagyok!

"Nézek, nézek kifelé az ablakon":
a nagy éjben alszik a kis Balaton.
Aludjatok ti is szépen
szeretetem lágy ölében
mind, kiket az Úr kegyelme rám bízott.

Aludjatok, álmotokat őrizem
mint Mózes a küzdő népet a hegyen.
De mielőtt elalszotok,
legyen majd egy fohászatok:
hogyan az Isten az égbe engem felvegyen!

Balatonaliga és Balatonlelle között 1958. febr. 13.

Este, egyedül

Ablakomon zörget szél.
Gondolkodom, miről beszél?
Hogy helyesebb úgy kérdeznem:
"Ki" beszél a fergegben?

Az éjszaka üzen talán,
a végtelen, csendes magány?
Azt harsogja: haragom nagy
mivel hozzám hűtelen vagy!?

Tán rég elhunyt tudós ajkak
igéitől reng az ablak?
A doktori esküt fűjják

Tudomáynak járod útját?

Hat milliárd pogány zúgja:
Bánknak nem lesz hozzánk útja?
Otthon nyugodt, csendes élet!?
S miként leszünk keresztények?

Ha szűnik egy pillanatra
a sértettek szent haragja
mintha csendben párja vesztve
búsan búgna bús - gerlice.

Szívem is bús: bánat járja:
jogos mind e panasz árja!
- Ne bántsátok a szívemet
hisz tudjátok, úgyis beteg!

Adnám ide, adnám oda,
széjjeltépném darabokra:
minden sebre gyógyírt tennék
minden ajkon cukor lennék.

Álom, álom, édes álom
De: nyűg vagyok a világon,
minden jóban állhatatlan,
rossz leveshez tüzes katlan.

Nagyravágyó törpe ember,
ki mikor kell merni, nem mer.
Ki vállalta Krisztus sorsát
s mit lát tőle a mennyország?

Zúgd orkán, az igazságot:
megmenthetném a világot!
Annyi lenne csak az ára:
Fellépni a keresztfára.

Zeg. 1958. febr. 28. 23:45

Didergő fohász névnapom hajnalán

Ó mennyei Szent
Benedek
hogy vártak a jó emberek!
Tilinkóval, napsugárral
Illatos kis ibolyákkal
S íme: szél zúg, eső cseppen
"huncutság van" - mondják - ebben!

Védőszentem, Szent Benedek

Ne zárd zsákba jó meleged,
ne magyarázd hogy így jól van,
nem hisznek itt lent a szóban!
Haragusznak, öklöt ráznak:
"üssük érte fejét Bánknak!"

Nem fojthatják a
szót Beléd
íme, én iszom
a levét.

Zeg. 1958. márc. 21.

Születésnapi epigramma (Horváth Évikének)

Június másodikán szívtál levegőt legelőszőr:
ajkad az élettől rögtön jajra fakadt.
Most a kilenc gyertyás tortát mosolyogva kínálsz
kék szemed párja ragyog: Ó milyen édes a lét!

Lásd ez a sors: van kín is, örömben is fürdik a lélek,
boldog nem lehet az, ki e szabályt feleli.
Érzed? Mind ki szeret, körülötted ünnepel itten:
még sok évtizedig hagyjon így élni az Ég!

Zeg. 1958. jún. 2 - 4

Bocsánat, kérem, megint elfeledtem!

Amikor egy kicsit kiderült felettem,
Szárnyára kapott a hegyek délibábja
hogy nem "öröm" vagyok, csak annak
Ó, bocsánat, kérem megint elfeledtem!

Mily bohó egy kertész, ki ültet virágot
szíve melegével élesztgeti, óvja,
- más asztalán virít ha kinyílt a rózsza -
miért sajdul a szíve, hisz csak álmot látott.

Légy bölcs, öreg Bankó, őszülő fejeddel
a mohos sziklára zápor hull, nem kölni!
S ha a fáradt vándor válladra fog dőlni,
csak pihenni akar, nem mást, ne feledd el!

Zeg. 1958. dec. 29.

Ezzel még nincs vége

Mit tegnap éreztem, az ma valóra vált:
Tegnap csak szagoltam, ma iszom a pohárt,
melyet keserű lé - bú színültig betölt.
Hej, nehéz az áldás,
mindenben jót - látás,
ha a lélek belül másodszor összetört.

Irigykednek reám, hogy lám igazuk van?
ne járjak, maradjak meg egy csendes zugban
Mint régi remeték, fűzkosár a kézbe
- pedig az Egyház már
tevékeny papot vár
s ha a derék kármentők ezt nem veszik észre?

Ha egy két hónapig sehova nem megyek
kit bosszulnak ezzel? csak azt aki szeret
- Se jobbra, se balra: erre tanít az ész!
Menj, de térj meg korán
És szeress igazán:
igaznak és gaznak így talán eleget

Zeg. 1958. dec. 30.

Bohó levél

Kedves Viki,
ma mindenki
csak Tenéked hódol itt: Évi, Tibi,
Magdus néni
s nagynénike, a Margit
Reád gondol a kiságy is
mit Tibike dögönyöz,
Éva pizsamakabátja
karcsú kis nyakam körött.

A villany, a rádió,
padláson a friss dió,
hanyatt dőlve a baba
álmosan a fügefa,
szekrényen a petrofor,
harmonika, rajta por.

Gyuszi bácsi, ki most lép be
kis családjá búv - körébe
Csetlik - botlik, szegény, beteg
Feje, gyomra, lába remeg.

Orvosoljuk főtt tojással
- csak kilenc - tíz, s még nehánnyal -
Feláldozza nyugovását
meggyalulja fejem búbját
beborított hófehérrel
- holmi konyha - köténykével
s míg buzog a tojás vize
"dús" hajamat vágja keze.

Magdi néni bökölődik
- régi szokás. Nők kedvelik -
Nehogy rosszat gondolj róla
kezében egy reverenda
- ne is mondjam, tán az enyém -
egész nap ezt varrja szegény.

Remek lett a fülem tája,
olyan, mint egy ródli - pálya
mikor a domb feketéjét
sűrű hópihék befedték.

Hej, kifogy a kalamáris
- közben megfőtt a tojás is -
meg is ettük finom - lágyan
Gyuszi, Évi meg én, hárman.

Itthon vagyok, szemem álmos,
Búcsúzkodjunk lassan már most.
Fél egy, s ha zörög a vekker,
Nem lesz majd, ki tudja, reggel.

Zeg. 1958. dec. 22.

Orgonaszerelő barátainknak

Rudi, Józsi, Peti, Laci bácsi!
Nem divat ám minálunk az "ácsi!"
Hangversenykor azt mondtátok: Pont. - És
Szilveszterkor itt az új "bekezdés".

emelkednek a poharak borral
- ünnepeltek Ti is (tán fintorral) -
Jöttök – e majd az újévben "haza"?
Jó borral vár benneteket Zala!

Zeg. 1958. dec. 31.

(Újévi köszöntő egy tréfás diák - képeslapon)

Gratuláció (Kis Elemérnek)

Ó én szerencsés
mi szépet láttam
hogy a napokban
B... " Abánál jártam.
Keze karba téve
Csak nyolcvan éve
világot látott
szépséges hölgye
és ő, a délcög
vidám Nagyfőnök:
csak úgy sugárzik:
Boldog volt éllök!

Engedje Isten,
még soká zengjen
lány trillája a
főnöki fülben:
"Atyikám, drága
mi légyen mára?"
- Semmi, csak tonhal
dél s vacsorára!

"S hozzá jó étvágy!"
Ezt már hozzája
Szívből kívánja
Öccse meg Bátyja.

Szombathely 1959. február

Fűzfasíp

Engedjék meg, vidám barátaim
ünneplő Hölgyek és Urak
előszedve kis fűzfasípom
megénekelnem, bemutatnom
Gyuszit, az én barátomat.

Ádám s Évánál hogy ne kezdjem
csupán Szöpötzig szárnyalok
mely könyerérül, jó borárul
híres még és szent Kristófjárul.
Gyuszink is ott látott napot.

Míg évek jöttek, évek mentek
a haja nagyra nőtt fején
s mint bölcs ember a más bajából

példát vett ő saját bajáról:
felnövéen lett borbély - legény.

Jó sors vontatta szép szekérbe
ültette őt az ég Ura
melléje édes feleséget,
kacagó, szöszke gyermeknépet
s az égben is van angyala.

Megérkeztünk, ő kerül sorra
bohócosan ím szívéhez ér:
mit fed nyakkendő, cipő, ing - gomb,
mire idegen szemben nincs gond,
arról sípom ma így zenél:

Husz éves sincs még
(éveink - e számát ha félnek számolom)
s mögötte dicső múltunk fénye,
mint tejút csillog sok erénye
Lessük meg őt varázs - lyukon.

Ha inni kell, ő a legelső,
ki poharat tölt és kínál
Vendége bora mindig tiszta,
ő meg a kútnak vizét issza.
- Jó szívben az is vérré vál.

Dolgozni kell? Ő az utolsó,
aki "termelni" megszűnik.
Kezében olló, gép, borotva,
mit fejbőr termett, learatja,
szemvesztés kizárva itt!

Mert érdemidnek vége - hosszabb
elénekelnem nem lehet
s e sok beszédnek egy a célja:
segítsen Isten boldogságra!
Erre ürítem kelyhemet.

Zeg. 1959. ápr. 11 - 12
(Horváth Gy. névnapjára)

A gyengék esti zsoltára

Már levetkőzni sincs erőm
csak végignyúlok heverőn
az ágyam végén. S csak vagyok.
Facsart citrom, rongy - lét burok.

Lám - azt dobogja a szívem -

csak csend való nekem, a csend
Súlytalan álom, tágas rét,
melyen nem nyílik margarét.

legfeljebb egy szál gyöngyvirág
és bársonyos kis ibolyák,
melyeknek kelyhén illat ül,
mégis a szív nem részegül.

Csitt! Csitt! legyen rend itt belül!
Hiszen nem küzdök egyedül.
Legyen bár nyűg a munka, zaj:
Akarom, amit az Úr akar.

Zeg. 1959. máj. 18 - 20.

Elsőáldozók szüleiknek

Édesapánk, édesanyánk
nézzetek csak, nézzetek ránk!
Pici szívünk hajlékába
betért az ég és föld Királya.
Szent örömmel nézzetek ránk
Édesapánk, Édesanyánk!

A nagy Isten kis gyermek lett,
Betlehemben földre lépett.
Ő a legszebb, ő a legjobb,
s most a szíve bennünk dobog.
Szent örömmel nézzetek ránk,
Édesapánk, Édesanyánk!

A szülői szeretetnek
nincs más kincse, csak a gyermek
Úr Jézussal egyesülve
égi kincset leltek benne.
Szent örömmel nézzetek ránk,
Édesapánk, Édesanyánk!

A mi szívünk kicsi virág,
a szívetek a termőág
Rólunk Jézus szeretete
Reátok is árad egyre.
Szent örömmel nézzetek ránk,
Édesapánk, Édesanyánk!

Tudjuk, drága szemetekre
sokszor jutott bánat könnye,
most Jézusunk édes ajka
boldogságot csókol rája.

Szent örömmel nézzetek ránk,
Édesapánk, Édesanyánk!

Kezetek mely értünk fáradt,
naphoz toldott éjszakákat,
hogy legyen mit innunk, ennünk,
ölelje meg Jézust bennünk.
Szent örömmel nézzetek ránk,
Édesapánk, Édesanyánk.

Virágokkal, madárdallal,
ujjongó, szép orgonákkal
fehér színű kisgyerekek
Úr Jézushoz úgy esdenek:
Legyen áldott, boldog vidám
Édesapám, Édesanyám!

Zalaegerszeg 1959. május

Fehérszívű gyermekcsapat (Elsőáldozóknak)

Fehér színű gyermekcsapat
nincs ily szép a nap alatt!
Mert hó tiszta a ruhátok
üde virág arcocskátok:
de igazán gyönyörű
szemetekben a derű
mely, mint napból a nyár,
szívetekből száll, száll, száll.

Szívetekbe e szép májust
nem más hozta, az Úr Jézus
s ilyen szépek és boldogok
csak általa maradhattok.
Rátok néz ma sok felnőtt
szívetekben érzik őt,
mert az elsőáldozó
mind, mind Krisztus hordozó.

Gyönyörű szív - palotátok
csúnya bűntől jól óvjátok!
s ha szívetek ilyen oltár,
mely pompában, fényben itt áll:
Így Jézus is itt marad
szívetekben nap mint nap,
s mint napból a hold ragyog:
Tőle lesztek boldogok
szépek, jók és boldogok.

Zalaegerszeg 1959. május

Vízlendvai Józsinak

Aki oly sok legényt búcsúztattál sorban
magad állsz most kint az atyai udvarban.
Sokszor ecsetelted az érzelmek hevét,
nehéz most fékezned önszóval ütemét.

Szép menyasszonyoddal, aki Ebergényben
látta meg a napot ragyogni az égen,
ebergényi hegyek levegőjét szívta,
s lám, most a szerelem hozta ide vissza.

miután az Isten távol
nagylánnyá nevelte csecsemőkorától.
Ő áll most melletted, szívedet ő vonzza,
és te igent felelsz. Ül a búcsúdra.

Négy szülőszív sajog: fáj a válás nekik
mért nem maradhattok velük örökléig?
A sok kedves évnek ez lett hát a vége:
gyermeket neveltek, s búcsúzni kell tőle?

A fájdalomuk könnyben tör utat magának,
s a drágagyöngy zálog lesz az ifjú párnak,
hogy a szeretet, mely őket felnevelte,
nem szűnik meg őket kísérni örökre.

Szülők, ti voltatok az őreik nekik,
mától kezdve ők majd ketten egymást védik.
S ti is tudjátok, a szeretet hatalma
büszkébb, erősebb mint a vár sziklatornya.

Ki nem ismer távont, időben vagy térben,
higgyétek, megáldja frigyüket az Isten.
E két szívet egykor ő rendelte egynek,
s az ő jósa az, hogy most egybe is kelnek.

Húgocskát az egyik, öcsöt hagy a másik,
ne féljete, a vér vízzé majd nem válik,
a búcsú után is maradtok szívüknek,
mindig hőn szeretett és jó testvéreknek.

Panaszra nincs oka egyetlen rokonnak
hiszen a rokoni szálak nem szakadnak,
sőt egybefűződik két rokonság máma,
így lesz dupla öröm a kettőjük násza.

Mostan szép menyasszony, nyújtsd a kezedet,

és lásd, mily vőlegény kezébe helyezed:
kedves, tiszta, vidám, igazi jó barát!
szorgalmas és okos: ilyen a te arád.

És nagyon örülünk, vőlegény barátunk,
hogy ilyen menyasszony oldalánál látunk,
akit földünk termett és Tolnából ide,
Ebergényig kísért ragyogó jó híre.

Amivel elkezdtem, azzal fejezem én:
sokat búcsúztattál, búcsúzz most vőlegény!
Leány s legényszívnek teljesüljön sorsa,
tárt kapuval vár az ősi templomocska,

a díszes oltáron fehér gyertyák égnek,
apró visszfényei a csillagos égnek,
honnán bőségesen hulljon áldás rátok,
ezt kívánják szülők, testvérek, barátok.

Zalaegerszeg 1959. június

Novai ősz

(Ad notam: Ablakomba, ablakomba)

Emeletes házban lakom, messze lát a két szemem
itt az utca forгатagát, ott az erdőt nézhetem.
innen jöttem, arra megyek
avar lepi lépteimet.
Félig zölden hull a levél, megölte a kora - dér.

Kopasz - águ akác bólint: úgy van, testvér, ez a sors
Sok virágot nyíltam én is, nektár cseppent ágamon
Lehullott a lombom is már,
minden szépet elvitt a nyár
Nem zümmög itt csak egy méh is, termésem a jaj - tövis.

Odaát a domboldalon ezerszínű lombpalást
keményfa -szív békén túri, nem féli az elmúlást.
Arra megyek, zúgjon a szél,
hadd hulljon a tarkult levél
Ha már egyszer távoznom kell, kemény szépség ez fedj el!

Nova 1959. október 17.

Pacsirta - postán

Kis pacsirta visszaindul,
Egerszegre röppen,

Lőrinc Barát utcájába
Vidám fehér homlokára
sok pusztit visz tőlem.

Csicseregve, kis madárkám
a fülébe súgjad,
könnyen nyílik a bilincsem,
a szívemen meg zár sincsen
jöjjön akár holnap.

S ha motor vagy autóbusz
nem hozná el, kérek
legalább a pici szívét
benne tenger szeretetét,
hadd küldje el tőled!

Szállj, kis madár, meg se állj,
lepd meg még ma éjjel.
És üdvözlöm Egerszeget,
mindenkit, ki engem szeret!
Fütyöld ezt is széjjel!

Nova 1959. október 28.

Diakónus lettem

Nyolc éve most, reggel kilenckor pontban
Hat ifjú férfi talpig hófehérben
zúgó harangtól üdvözölve toppan

hús kápolnának csendes rejtekébe
Kedves rokon, sok jó barát ma távol,
csak elhívtak ajka zúgja zengve:

"Áldott csapat, kik Isten jóvoltából
beléptek ím az oltár búvkörének
izzó terébe nyerni égi lángot.

Kívül csalatva sírnak szép szírének
kemény szakítás friss hegére írnak
sok titkot - értő szívből száll az ének,

minő! csak fényes angyaloknak írnak
hogy tisztük légyen menny Urához méltó.
A földi porból égi csúcsra hívnak.

Tüzes kerékkel röppen már a hintó,
Illés palástja visszahull tinéktek,
s amíg vállatokra ráterül, a nyíló

egek kapuján átsuhan a Lélek
hogy csókkal adja ifjú lelketekre
a százszor titkos harmadik pecsétet."

Nova 1959. nov. 1.

Tücsökzene

Imre - kurzus maradéka
Varga, Kovács és Tibola
hit - és sorstárs szegény - legény
Göcsejbéلبől köszöntlek én.

Nyolc éve épp, Szombathelyen
kispapbájjal arcon, szemem
teljes számmal ünnepelték
névnapjukat a nyolc Imrék.

Mi is nyolcan voltunk éppen
szent olajjal frissen kenten.
Most ti hárman, én egyedül
Hátunk mögött sok vihar ül.

Fejen itt - ott ezüst szálak
- becsület ez, nem gyalázat -
s a régi bájt arcon, szemem
nem hagytuk ott Szombathelyen.

Ünnepeltünk, vígak voltunk
minden lukra akadt foltunk.
vagy kedvünkön tán luk nem volt,
consequenter nem kellett folt.

Varga - betűt Kovács - oltunk
Isten útján Tib - lá -boltunk.
s bár nagy az út, sok a kanyar,
összegyűlt itt néhány magyar.

igazhitű jó pap - barát
megízlelni Imrénk borát
s felszítani minden szépet
mit ránkpaszalt a Szentlélek.

És az ünnep ma is ünnep!
Kibélelve jól az ülep,
ha rúgják is, nagyot huppan
de nem sajog, ami bent van.

Vagy ha sajog, csipja hámja,
"az a legény, aki állja".

A lendület hasznos néha:
le is, föl is száll a hinta.

Ezért három Imre - gyerek
ne vesszétek a kedvetek!
Szolgálni az Égnek híven
tudja, mit tesz a Jó Isten.

Boncodfölde vagy Telekes
(végtére is nem érdekes)
olyan közel Egerszeghez,
mint Egerszeg van ezekhez.

Sőt, följebb is kapu nyílik,
ha véditek, jobb ott mint itt.
Teljesedjék, mire vágytok
áldásomat adom Rátok.

Csengjen pohár, szálljon ének
Testvérszívből az Imréknek!
Jókedv legyen a cimboránk
most és mindég, kívánja
Bánk

Nova 1959. nov. 2.

Boldogan álltam ágyuknál A négy kis Tóth - testvérnek

Villan a villany, csitt, csitt, csitt
négy kicsi mókus alszik itt!
Reccsen a parkett, halkan lépj,
álmuk varázsát szét ne tépd.

Két fiú itt, az ott két leány
szunnyad a párnák habfodrán,
Tomikát őrzi Józsika,
Évit karolja Marika.

Ajkukon édes álom - méz
hunyt szemük tündér - tájat néz.
menny muzsikáját hallgatják,
olyanok, mint az angyalkák.

kis kezük néha fel - felint,
s huppan s párnán már megint,
labda után fut apró láb:
bum! takarójuk lerúgták.

Állok az ágynál csendesen

Dunyhájuk sarkát felteszem.
Homlokukon lágy csókom ég:
négy kicsi alvó áldott légy!

Nova 1959. nov. 26.

Az én Mikulásom

Kopogtatnak ablakomon
- ki lehet az gyerekek? -
Óvatosan lopózkodom
és a rolón kilesek:
szeme fényes, keze fehér,
tömött zsákja sarkáig ér,
szakálla van. Nem lehet más,
mint a drága, jó Mikulás!

Máris nyitom ablakomat
és cibálom a rolót
de ő csendet int ujjával
s halkan súgja be a szót:
nincsenek ott bent gyerekek?
ha senki sincs, úgy bemegyek.
Hosszú úton fáradt lábam,
s rengeteg kincs van a zsákban!

Mellém teszi pompás zsákját,
kedves arca mosolyog:
No, kis atyám, ne lepődj meg,
néked semmit sem adok.
Azért jöttem, súgd meg nekem,
ki jó gyermek a környéken.
Nékik tömtem meg a zsákom
a mennyei nagy vásáron.

Nem súgtam én semmit néki,
csak kitártam szívemet,
mindent látó szem nézi,
olvassa a sok nevet:
mennyi kislány, mennyi fiú,
ki nem dacos és nem hiú,
hanem nyájas, szelíd, rendes
szorgalmas és engedelmes,

ki szereti a jó Istent,
Jézuskát és Szűzanyát,
templomba is megy szívesen,
szépen mondja az imát.
Vagy ha vét is néha - néha,
szíve kész a bűnbánatra.

Nem sokallja hosszú listám,
szeme értőn mosolyog rám.

Ha ezeket boldogítod,
Miklós püspök, jó Atyám,
akkor én is boldog leszek
tiszta szívből, igazán.
Én csak egyet kérek tőled:
cipőjüket ha megtömted,
simogasd meg homlokukat,
leheld rá az én csókomat.

Nova 1959. dec. 2.

"Makacs ritmus"

Macska rugta "makacs ütem",
hallottad?!
hogy fáj az én őszült fejem
miattad!

Nem is azért fáj a fejem,
mert te vagy,
hanem veled kis Vicámnak új
gondja nagy.

Do - mi - szo - zik, le is, föl is,
ütemez
Filc - papagáj sandán bámul:
mit legyez?

Miért töri a szöszke fejét
Évike?
S ráadásul mért könnyes a
kék szeme?

Szívszorongva vigasztaljuk
ő meg én:
ne gyötörd a kis szívedet,
Évikém!

Makacs macskák ütemére
rá se süss
ha nem elég egyet ütnöd,
kettőt üss!

S kacagj hozzá ütem nélkül
kis Vicám,
vagy, ha tetszik, a makacsok
ritmusán.

Nova 1959. dec. 12.

Levél a Jézuskához

Tartózkodó félelemmel
írom ezt a levelet,
netán azért esedeznék,
amit kérnem nem lehet.
Kicsi Jézus, fenn az égben
ki a földre készülsz éppen,
nyájas szívvel olvasd végig,
s teljesítsd, ha teheted!

Zöld fenyőt kér millió gyermek,
rája cukor - harmatot,
csokoládé. virágokat,
s játékot is öt - hatot.
- Öreg - gyermek, rossz szívemmel
beérem a zöld reménnyel,
hogy el nem küldsz hajlékodból
s fönt is nálad lakhatok.

Millió gyermek nem hiába
várja, hogy megérkezel
a Te gyárad tartaléka
soha - soha nem fogy el.
Csak a lelkük marad éhen
csillogó fa bűv - körében.
Apró lábuk jár utánad
s Téged itt sem, ott sem lel.

Nova 1959. dec.

(Ez volt az utolsó vers - töredék, melyet kirúgatásom - 1960. jan. 25 - előtt írtam)

Anyám, ne sírj! (Osvald néninek Győző halálos balesete után)

Messzire mentem. Sírtál, mert fáj a válás.
Bár révet lelni látszott odaát,
remegve vágyta mégis kisfiát az anyaszív, az biztos megbújás.

Rejtőzni nem tért anyai kebelre:
az útját végig kellett járnia.
S miként az Isten Anyja, Mária
korán sírsz könnyet két megtört szemére.

Szeretet vont a fényes, égi hintó

- anyai jóság - egy utad van hátra:
röpítsd fel őt a boldog mennyországba,
s állj meg ott csendben: Jézusunk a Vég - Szó.

Budapest 1962. augusztus

Fény

Fény, fény, fény
nem mint villám, nem mint lámpa
nem is mint szentek glóriája,
mely csak fakó festmény.

Fény, fény, fény
nem is mesés, nem csillogás,
csak szeretet és átadás

Fény, fény, fény
Ó belénk öntött szent erény!

1963. Budapest

Testvérszívvél

Mily gyönyörű a szemed lesvén sugarát leli holdnak!
Szíved örömtenger, arcod azért csupa báj.
Hej, tükör mit látsz itt lent, s a hold is az égen
más fényét leheli. Tűz csak a mag egyedül.

Szép vagy, emberi test, csodaszép vagy emberi lélek!
Álló csillag - e hát? Nem! picic isteni hold.
Céltalanul nem küldi az Úr le a földre a fényét:
élvezd hát örömét, forrását ne feledd!

Buda 1962. dec. 11-12.

Aszketika

De szívós a dudva
gyökere!
Cibálom, hogy májam
reng bele.
Hórukkolok hozzá
nagyokat
S mindig későn veszem észre

virít a gaz! - lám, a csücske
bennszakadt.

Budapest 1963. július

**"Ujongva hozzák kévéiket" (125. zs. 6)
(Farkas S.)**

Harminc év! Sok ezer mise, krisztusi szó, kegyelem folyt
lelkén át. Nova lásd: érted emészti a gond.

Szántani, vetni az őstelevényt, nem akarta. A vágya:
jézusi lelke legyen mindnek, akit Nova szült.

Nyelvén, lám, keserűn ül a szó, szomorú szíve fájdul:
hasztalan hull a magom, nem jön a bő aratás.

Mondd, Nova, - mondd, úgy - e magom - Fiainkba
százszeres lesz a gyümölcs! - Adja megérni munkám az Ég!

Gyenesapáti 1963. szeptember 26.

**"Asszony íme a te Fiad"
Húsvéti fohász a magyar feltámadásáért**

Ó örömed nagy lett húsvét hajnalára
mikor felkeresett Szent Fiad, az áldott,
ki Rád, édesanya, bűt sosem bocsájtott,
Ölelő két karod feléje mint tártad,
mint nyitottad útját kebled bő halmának
anyás elnyugtatást Isten Egyfiának.

Hihetetlen öröm, mondhatatlan béke.

Távrolról tekintek ragyogó szemébe.
Keresem a fényt, mely tükrén akkor játszik,
ha majd az ajtaján kopogtat a másik,
a bánat bérese ki bűnnel bokázik.

anyám, édesanyám, sírnék mélyebb mélyből
nyújtom bátortalan kezem sötétből.
Erőm feltámadni, s Hozzád menni nincsen.
Ne várj rám, jöjj értem! S ha nem utálsz ugyan
szoríts kebledre! Feltámaszt az Isten,

hogy még boldogabb légy húsvét hajnalára!

Budapest 1963.

"Hát a Bankó bátyánk most mit csinál?"

Nagy költő szavával szólongattok engem
nagyobb a szeretet, tudom, szívetekben.

A budai csendből a gencsi magányba
lélekhullám indul....Nem keres hiába!
Önkéntelen buggyant fel e válasz rája:

Szeretlek
titeket
Aranyos
Gyerekek!

Írhat ennél szebbet a hasadó hajnal
rózsák bíborával a keleti égre?
Kék fejű kottákból dallamot
csicsereg pacsirtánk csücsörítő csőre?

Van - e szebb
ég alatt
föld felett
mint ez a
szeretet?

Piros kis szívekben szaporítok ritmust
Tanító szavamra borra forr a friss
- Vigyázz , öreg Bankó, élted ereje sorvad! -
Sebaj, betegség úr, nem szeppent a holnap!
Örülök,
szeretek!

Tele fényel ragyog a tegnap, s ma napja,
Pedig jeges kézzel ugyancsak markolta
jobbról is, balról is a nagy
Egynémely nem - testvér. Sorvasztott a bánat.

Libbent az üzenet:
velem - egy szeretet
a kora fagy ellen
szítja a tüzekeket.

Nap bátyánk, Hold nénénk,
futárom legyetek:
Aranyos gyerekek,
szeretek, szeretek
Szeretlek Titeket!

Gencsapáti 1963. október

**Pappá szentelésem 12. évfordulóján
1951. nov. 4 - 1963**

November négyre kiderült az ég:
oly ragyogón tárult szerteszét,
gyémánt - sugárnak úgy ölelt a nap,
mint áldást - osztó most - kent - ujjú pap.

Tizenkét éve....Röpke kis idő
öröktől rendelt titkos rózsató:
a tő is Isten, ág is Ő maga,
tövis rajt én,, és kész a rózsafa,

ki télen, nyáron rózsát álmodik
s a mennynek bontja bársony bimbait
tizenkét éve. Százat? Ezret?
Ne számoljátok, bohó tövissek,

érdemetek hisz benne oly kevés!
Bár szent igaz, hogy közös a rügyezés,
a tövis - lét is isteni remek,
és bimbaját az egész termi mag.

Hull rám a szép fény: visszatükrözöm.
Bimbófakasztás, te vagy örömöm,
ám a létforrás, Isten keze int,
nyújtom virágom értően megint.

Nem panaszlom, bár nehéz áldozat:
a tövis sorsa tövis - lét marad
de míg virágot véd és álmodik:
a Tővel együtt mennybe ültetik.

Gencsapáti 1963. november

"Katonáskodás az ember sorsa" (Jób 7, 1)

Ne hidd, hogy nem fáj,
ne véld, hogy búcsúzom!
Még a redőnyt nem
húdom le ablakom
előtt, mely feléd nyílt:
sarkig tárt szüntelen.
Csupán a végtelen,
az édes túlvilág
forte kezd muzsikát,
s az örök dallamot
mint relé állomás,
ócska kis hangszerem,

megkopott szívemen
én is sugározom.

G. 1963. dec. 1.

"Aki elhagyja apját, anyját..." Istenért

Ereszkedik, hull, hull a súlyos fátyol
Ködből van? vasból? Csillag milliárdból?
Körénk? Közénk?
Egymástól vagy más kerül tőlünk távol?

Így is, úgy is fájó a fátyol hullta.
Nem moccan - nem érez? - a mohos szikla:
öleled? Más
Ha elfordulsz tőle, jutsz- e még vissza?!

Ködöt fújó sátán, bénítson az áldás!
_ Ne hervadj, ne búsulj álomszép virágzás!
Aki hív, aki vár:
őt is visszavárja. Nem örök a válás!

G. 1963. dec. 28.

A szeretet, a kegyetlen

A szeretet az egyetlen,
ami igazán kegyetlen.

Játszani vágyik ifjú nép,
s ha táncos lába gyepre lép,
parkőr ragadja - jaj - nyakon!
Akad rá résnyi alkalom
mégis, ha őre félrenéz...
Szemed kerülni oly nehéz,
ó szeretet, te egyetlen, neked a rés is ismeretlen!

Szeretni küldött le a földre,
s hogy szerethessek mindörökre
odafönn, az örök honban,
tövis - kerítést font titokban
kötém az Úrnak szent keze:
ha látszanék, mint izzó szénszem
ha hősnek tűnnék más szemében,
s magamnak tudnék csak egy percre
csippenteni egy keveset,
abból ami égi szeretet
ős adója, friss virága
és Istennek is kedves - drága:

Ez a tövisfal korhol engem,
nem enged boldog vámot vennem.

Szeretet! Én így szeretlek!
egyre többet, mind mélyebben
hadd szeretek, hadd szeretek!

Hadd szeretek mindhalálig,
míg a szívem porrá válik
Ha akad is rút fonákja
színe mégis csodás mása
a fölséges Úr lényegének.

Testet, életet felőröl,
hasít mégis az anyatőről
nincs itt a földön maradásom,
megfeszít, és mégis vágyom!

Ó szeretet, te egyetlen,
következetes, kegyetlen!
Te vagy mégis a szerelmem.

Gencsapáti 1964. febr. 19.

Van szív, aki tud még velem virrasztani

mikor röpke álmod fölveri a sóhaj,
"Zsuzsikám, aranyom, itt vagy? - félek! Óh, jaj! -
A villanó fényben két öreg kar terjed
Fölsimered, testvér, ezt a drága percet?

Meggyötört szíveden egy még fájóbb másik
mint sziklán a zuzmó, megbújni úgy vágyik.
Magad nem - kímélő szereteted fénye
átdereng - érzed? - a getszemáni éjbe!

Gencsapáti 1964. március

Előszó a "Hófehérke" című színdarabhoz

Kislány: Nagymama, jaj mit ír az újság:
Egy bácsinak, bájos kicsi lánya volt,
elrabolták tőle édes anyukáját,
mostoha kezekkel mosták a ruháját
szidták, folyton verték, - úgy sírt a szegényke!
ők csak tépték, rúgták...s a kislány halott!

Nagymama: Aranyos gyermekem, mostoha az élet

A jókat mindig üldözi a rossz.
Némelyik embernek szép csak a ruhája
van nagy híre, neve, ritka tudománya,
gyönyörű az arca, de szíve gonosz.

A jóság meg olyan , mint törékeny gyermek,
ártatlan szívű, bájos kisleány,
kire, hacsak ránéz, mosolyog az ember,
tavasz lesz a tél is, május a december.

Kislány: Miért bántják mégis sokan, nagymamám?

Nagymama: Kislányom, a koldus irigylő a dúsát,
a szívtelen gőgöst bosszantja a jó.
Alig, hogy élvezzük melegét a nyárnak
a vándormadarak máris délre szállnak,
mert fagyos szelével ránk tör a Télapó.

Így volt, így van, így lesz. Ez az ember élte.
Meghal a jó, a bölcs, az is, ki szeret.
Mostohák mérgétől meghal a föld Szépe
Nem hal meg örökre, él a Hófehérke:
Elbukik a Gonosz, él a Szeretet!

Gencsapáti 1964. márc. 12.

Fenyővizsgálat

Szélviharban hajladozik
fenyőfánk csúcса,
mint megannyi apró ember,
fura táncát ropja.

Mint a hinta, lendül a gally,
- a fenyőkezecske -
simogatni testvér - ágat,
látom nagy a kedve.

Egy - azon törzs szülőttei
közös a vér - áram,
egyként nyúlnak fel az égre
éjben, napsugárban.

Távolságuk oly parányi,
mint a gyermek ujja,
s a két zöld ág ezt a kis rést
átlépni nem tudja.

Enyhe szellő lágy fuvalma
ha libben a lombján

édes reményt zeng a levél
élő szilofonján.

Ha vihar zúg, fenyőfiú
paripára pattan,
sírva rikolt kicsi párja
távol taszítottan.

Ne haragudj, zöld gallyacska,
a kis rést, ha látod:
Isten ujja taszította:
áldás az, nem átok!

Lassan, lassan mozdul az Ujj
az anyaág reccsen_
összehajlik fejecskeitek
örök szeretetben.

G. 1964. ápr. 29.

Falunk pünkösdjére

Zengő vihar zúg a tájon!
Jeruzsálem ébred
Aranyló nap, kéklő égbolt
- viharzúgás hol? miért volt?
Csodát sejt a lélek.

Mintha a nap tűzkorongja
csak egy házra sütné
Száz szűk utcán tolong a nép,
még nem sejtett ütemre lép:
tűre vágyik, tűzre!

Új szél rázza a vén földet
sodor mint a bóra.
Buzgón imáz háza mélyén,
hitet vall, gyúl lélek fényén
zsinatot tart Róma.

Ezer népnek milljon fia
figyel már a jelre!
Az Igazra szomjas a nép,
a Végtelen szeretetét
sóvárogja lelke!

Péter, János, Hatodik Pál,
ugyanaz a pápa:
Hármezer püspöktárssal
szívet feszítő nagy vággyal

a jövőt szolgálja.

Püspök Atyánk a Léleknek
viharában állott,
Kitől kis megyéjét kapta,
gondjaiba ajánlotta
az egész világot.

A nagy világ csöpp országa
kicsinyke községe
az avató Lelket várja
hadd állhasson jó munkára
Krisztus örökébe.

Gencsapáti 1964. máj. 3.

Köszöntő (Bérmálásra)

"Íme a főpap" - szárnyal az ének -
Istentől küldve hozzánk érkezik!
Figyelj, falunk, a harang szavára,
a mennynek hozza drága kincseit.

Gyermeki szívvel köszöntünk Téged,
Püspök Atyánk, Te Lélek - hordozó,
mire oly régen epedve várunk,
ajkad igéjén hadd legyen való.

Érintésedre - mint villamos áram
izzót, hősugárzót, - lélek töltsön el
minden fiút, kislányt, ki az ég Urának
magát ajánlva, eléd térdepel.

Pici szívüknek Ő a nagy vágya,
dadogó nyelvünk Tőle vár erőt;
hogy bátran tudjuk vallani, szeretni:
kegye belőlünk teremtsen meg a hőst!

Fürge gyermeknép, huncut is olykor
szíve azonban szeretni tud ám!
S ha Jézus fogja imára kezünket,
Őszintén mondja ajkunk: " Miatyánk.."

Apró gyereknép, szerető szívű,
Püspök atyára örömmel tekint:
Isten hozta hozzánk! Legyen boldog köztünk!
Nyíló csokrunkban vegye szívünk!

Gencsapáti 1964. máj. 5.

Nagylányok bérnálási köszöntője

Köszöntőre nyílik azoknak az ajka,
kiknek gyermek - fején jó Atyánk kezét
hét évvel ezelőtt áldón pihentette
s szent krizmával kente rá az Úr jelét.

A kislányból nagyleány, fiúból legény lett
Gyors iramú élet, millió veszély
várt és vár is még ránk, de a krizmás homlok
csillogó jelet hord, véstől sose fél!

Köszönjük a Lelket, akit ránk sugárzott,
Töretlen erejét, bő kegyelmeit,
melyek féltve óvták hitünk drága fényét
s tiszta ifjúságunk fehér éveit.

Most mint a jó testvér öccse boldogságát
a bérnálóknak osztjuk örömét,
hogy Krisztus országa felnőtt harcosává
avatja őket is titkos, nagy pecsét.

Fehér csokrunk kicsiny jele nagy hálánknak,
és a szeretetnek, mely Püspök atyát
napfényként övezi és követi mindig,
Isten hozta közénk! Legyen áldott! Vivat!

Gencsapáti, 1964. máj. 5.

Kételyre válasz

Szenháromság, a titkod végtelen nagy,
bölcseő elménk hasztalan feszül,
a gyermeki szív meg hozzád édesül,
s a legkisebbnek máris foglya vagy.

Benső létedből mintát szőttél nekünk:
az én valóm is súlyos, nagy titok,
de ki úgy érez, amint én vagyok
megért szívének gyermek - szerelmétül.

Gencsapáti 1964. máj. 23.

A 107. zsoltár
Modern hangra

"Kész az én szívem Istenem,
énekelnem és zsoltárt zengenem.
Ébredj, én lelkem, ébredj, citera, hárfá!
dalommal a hajnalt pirkadni keltem.

A nemzetek közt énekkel magasztallak,
mert jósága nagyobb egek egeinél.
és hűséged a fellegekig ér."

Ébreszttem szívemet,, melyet Tőled kaptam,
mely zengő muzsikát: másokért dobogni
jó anyám kebelén tetőled tanult.

Mámorát a tavasz ablakomig
csinosan mosolyog a tarka tulipán,
A hófehér álom csokrokban csüng a körte,
fátyolként omlik szét a bogas cseresznyefán.

Tobzódik a tavasz, ébredj, élvezd, lelkem!
ennyi báj láttára még mindig nem örülsz?
Mi bú sorvasztja hát jobbik énedet?

Örülni magamban biz én nem tudok,
magamért dobogni sohasem tanultam,
- másokért égnem meg: csak veszedelem
A nagy karban eddig tán rossz helyen álltam?
Téves ütemben szállt ajkamról a dal?

Huszonkettedikszer ébredek tavaszra,
mióta elgyűrűztél magadnak Uram.

Csodaszép volt a rét, szőke a messzeség
mélykék az ég.. És jól is tanultam,
lehettek álmaim.

A hang mely zsenge korból fel - felcsendült bennem
felszabadult vágyam. Láttam is magam
boldog családi körben, hol minden szőke és kék.

A szőkeségből aranyló fényözön lett,
a mélykék szemből végtelen boltja égnek,
mert újra szóltál üstökön ragadva.

Engedtem vinni gyermek - magamat
az útra, melyen jelszó volt: lemondás
Daloltam is, hogy " Kész az én szívem!"

Ez a búcsú hát könnyű volt, fehér,
harcomra is hull mindig tiszta fény,

huszonkét tavaszon hosszú volt az út
ősz haj koronázza a volt kisleányt.

Köszönöm, Uram, hogy vigyáztad a harcom!
Nem bántam, nem bánom. Más bűntől vérzek én!

Még anyám kebelén csak másokért élni
tanítottál engem, én kegyes Uram,

másban tán nem, de itt hű tanítvány voltam
Kérdeztél, engedj most őszintén beszélnem!

Még az őszen láttam csillogni a jóság
ragyogó színeit barnán, melegen,
de a fénynek kútja fájdalmasan mély volt.

Ő is járt tavaszban, tiszta szízi álmok,
pazar fénnel írtak szerelmes jelent,
s tündöklően festették a boldog jövőt.

Csodaszép volt a rét, bájos a messzeség,
mélykék az ég. És ő is jól tanult,
lehetek álmai.

Tavaszi álma összetört a nyárban
Te jól tudod és én is siratom...
Az útvesztőből nincs többé kiút?
Csak felfelé majd? - Hagyj mellé állanom!

Ki jó anyám keblén másokért dobogni
tanítottad gyenge, beteg szívemet.

a mélységek kútját, mit minden nap vésnek
forró szeretettel minden nap tölteni,
míg mindketten élünk, úgy - e engeded?

Úgy - e megengeded, minden fehér szirmot,
mit szememnek kínálsz, reá szórjak én?

Szorgos méhecskeként zsákomba gyűjtöm
illatát kerteknek, réteknek, s útjára
nyolc év gyötrelmére visszaöntöm.

Hadd legyen öröme,
hadd legyen örömöm!

S ha méltatsz arra is, méltatlan engemet,
hogy tiszta jóságod tüköre én legyek
újra folytatnám: szent nevedet áldom!

Hisz Te küldtél ide nagy vargabetűkkel
Teletűzdelt úton, hogy szeressem őt -

halvány elő ízként magad öröméből!

Nem bűnre vágyom én, Te nem értesz félre
- félremagyarázás emberek gyengéje -
ha nem szerethetek, nekem is halál,

s bizton neki is az. - Ő annyit szenvedett
abban, ami másnak boldogság forrása,
tiszta eszét, szívét, naponta alázva.

Uram, kit napba hívtál, kalitka mért kötni?
A földi jólét egyedül kevés,
meleg kezembe vennem hagyd szívét!

Mások nem csalódnak: a szeretet árja
hétszeresre nőhet a mélység kútjában,

bőven osztogatva, úgy szaporodik
Minden jót megteszek, ígérem Uram!

Miként a hű Márta buzgó Máriával
körültted sürgött, zsámolyodra ült
Jaj, ez túl nagy öröm, nem is merem kérni.

A szeretet harcán légy mindig velünk
közösén hadd zengjünk: Kész a mi szívünk!
Néked énekelni s élni, Istenünk!

Gencsapáti 1964. máj. 8.

Féltő aggódás

Zümmögő legyecske öklömnyi szemeddel
úgy láttad te is, hogy megnyugodva ment el?

Két ajtónyitás közt, bilincsem érzed - e?
visszatért kezének bársonyos melege?

Ragyogó szemének röppenő sugára
rámosolygott - e a vén kapufélfára?

Félretolta - e az átkos füstű "fecskét?"
Horgasztja - e bú a szép ívű fejecskét?

Keserű aggódás...Egyre nő a távol
Hosszú út szaladt el tipegő sarkától?

Mérföldjáró csizmát találok - e néki?
Kemény kövek élet simára ki vési?

Aki a Tejutat kisujjára fonja:
tipegő lábunkra végtelen a gondja!

Gencsapáti - Nagykanizsa 1964. aug. 9.

Szilvágyi Klárikának (emlékül)

Csak a nagy lélek szül szárnyaló vágyakat,
tücsökciripelés a fű közt is elakad,
apró patakocskán nem híd áll, csak bürü:
Kis Klárikám, ne légy soha középszerű!

Friss ész, bársonyos szív, feszülő akarat
segít alád gyúrni szédítő csúcsokat,
s tiszta szemmel lásd meg ott a napközben:
nem te vagy óriás, nagyá tett az Isten.

Gencsapáti 1964. szept. 5.

Soher Marikának (emlékül)

Bájos, szíves készség, életed virága,
mit jószág bokra bimbózhat csupán:
mentsd át ritka kincsed életed nyarába
hervadni ne engedd, édes Marikám!

Hogyha fonnyasztaná rút, emberi önzés,
mennyei vizekből meríts harmatot,
locsold ágát, tövét jószágod bokrának
- Marikám! úgy kell az gyöngyös bokrétának! -
A vén föld szíve már úgyis kiaszott!

Gencsapáti 1964. szept. 5.

Bánk

Mosolygok, ha éppen úgy kell
- szolgálom a népet -
de mosolyom édesanyja,
a szeretet, gyenge arra,
hogy szeressem őket

úgy ahogy szeretni tudtam
emészte, lobogva.

Valamit megöltek bennem
Úgy - e Uram, nem kell lennem
magam epigonja?!?

Az ősi sors rémítgeti
szíve mélyén Bánkot
útját teszi, bús arcára
meddig mondják: "Áldott?"

Hova tűntél tiszta egem
csillagtermő bokra?
Gondolatom - száz kismadár -
meleg fészket, hej, hol talál
csendes nyugalomra?

Sötét felhő, irigy felhő
ne borulj rám végleg!
Ragyognak szép csillagaim,
erős hittel hiszem, s megint
meggyógyul a lélek!

Ajánlás:

Óh, ég Ura, egyetlen Nagyúr
tudod, szegény Bánk igazán szeret
Téged is, őt is, őket, minden embert
Bennem Te fogsz győzni, Te : a Szeretet!

Zalalövő 1964 szept 28.

Születésnapodra

Életednek új határkövére
dalos ajakkal száll két kismadár
egyforma tolluk tanú az egy - vérre
sípos jókedvük szerelmük testvére.
Egész kis lényük egy rugóra jár.

Gyermeki dallam
gyönyörű szavakban
Temérdek kincset
lelket imáz
estelig, délig
neved becézik
kettejük szobrát
Úgy magyarázd:
nékem az élet mit ígérhet
csendes örömben megosztom Véled
egy ágon állunk, tűzön kivárunk
mindent,míg egyszer csak égbe szállunk.

Zalalövő 1964. nov. 17.

Üzenet a túlvilágra egy édesapához

Legyen áldott a nap, a csillagkép is áldott,
melynek sugárzatában megláttad kisleányod.
Szemedre árny ne hulljon, hisz nézted őt repesve!
Tudtad, hogy angyalodnak küldték a durva földre?

Karod korán hanyatlott, nem védte szűzi lényét,
de áldom mindörökre legelső ölelését,
és boldog mozdulását, mikor kapkodva írta:
"János, megjött a kislány..." - szeletke kis papírra

Áldott szíved verése a munkád, minden, minden!
Amint én szívből áldlak, úgy boldogítna Isten!
Maga fényébe vonná a nyughatatlan árnyat,
s két barna szem pilláján nem laknék többé bánat!

Zalalövő 1964 nov. 17.

Búcsúzóra

A messze néző arcon égi fények
tétován hortyint szokott levegőt
megszikkadt szája szőlővel malmoz
az éber homlok nem vigyáz időt
keze kaput tár a hajnalló látnok.

Simogató ujjak fátyolát megérzi
Hajnalcsillagként felragyog a szem
rásüt, mint a jóság négy édes kis arcra
ismeretlen rajtam kutatóm pihen
úgy érzem, a "testvért" fiának becézi.

x x x x x

Tengerré mélyült már a tengerszem álom
messze néző arcán örök lett a fény
zsolozsmázó szemmel simogató lágyan
kisérem, míg átlép Urunk küszöbén.
A hajnalcsillagot mindörökre látom.

Sárvár - Budapest 1964. okt. 15 - nov. 21.

Hogy ne aggódj már!

Árvácskáinkon megülni kezd a hó,
puha, sokpelyhes fátyoltakaró.
Lila fejük oly bájos így fehéren!
- Szegény te, én, mi, Isten szerelmében.

Zalalövő 1964. dec. 3.

Kérdéseidre

Ki tudja e vén fa miért éppen itt nőtt?
Mért így csavarodnak kusza ágai?
Miért most láttam meg kutató szememmel
mikor nagy problémát kell megoldani?

Te is láttad édes, büszke koronáját,
a vén fa titkait őrizte, mint a csősz,
míg olajzöld lombja nyári nap szerelmét
csont - bucskákba szűrte. Most csupasz. Itt az ősz.

Harkály kopogtatja szakértő csőrével:
"Édes - kipp - öregem - kopp - vannak hibák...
Sebaj, csíp a csőröm, csak úgy a hegyével
Bújik még némi baj? Nem csoda, ennyi ág!"

Ki kevésbé szeret, nem lombos a törzse,
aki nem cselekszik, tévedése sincs!
Szeretni akarok most is úgy, mint régen,
így lesz ez Egyetlen, Édes, Drága Kincs!

Zalalövő 1964. nov. 25 - dec. 4 - 5

"Óre voltál Máriának" (Szvu 213. é. 2. v.)

Szegény ácsmester, te forgácskunkorító
gyaluval bütykös ujjaid között
csendesült szívvel néztél a Menyasszonyt,
kinek szíve alá a Menny költözött.

Pergett a forgács, mint az ifjú álmok
- holt kéreg után elevent ért a kés -
esküvőd múltán még értőbb lett a látás
csak gyalult, fűrészelt a bütykös ujjú kéz.

Nagy mester, inasnak jelentkeznék nálad,
vagy tán gerendának, ha úgy gondolod,

csak hadd nézzem szemed értő sugárzását,
tudod, égi álmok pásztora vagyok!

Zalalövő 1965. jan. 10.
(Szent család vasárnapján)

Bízom az ősi tervben

Nemcsak pünkösöd napján imádkozom érted,
fohással szövöm át sokfájdalmú élted,
érző, vérző szíved minden dobbanását:
bár lehetnék százszor áldott, puha kezű párkád!

Térben és időben bölcsőnk messze ringott.
- Utánam az utca nem volt rozsmaringos.
Jobb is, hogy nem tűztem pörge kis kalapra:
ősbűn nélkül kinek szántak, úgysem látta volna.

Úgy érzem, értem már Isten ősi tervét:
- Teremtett, hogy bennünk kedve bőven teljék -
Minden kis kalapra rendelt rozsmaringot,
s félszív rejtő két kis bölcső egymás mellett ringott.

Bűnnel rontott élet, hej, beh rág az átok!
Nem cserélhetjük ki ezt a bús világot!
Nagypéntekre mégis húsvét jön, majd pünkösöd:
megszövöm én hű szívedre, meg, az öröm - köntöst!!

Zalalövő 1965. jan. 16.

Újra csak aggódom

Azt hittem a Perint minden vést elvezet,
Nem veszik a Gyöngyös vadul dúló árba.
de most sajgó szívem híred törten várja,
a szennyes hullámok nem tépték szívedet?

Örömet okozni ballagtam a hegyre
jó szívvel kínálják, de csak nem fogy a pint.
- Nem csalódtam benned, ásott árkú Perint? -
Meleg baráti szó alig fér füleembe,

úgy teletömi a riadt ráébredés:
A Haladás - pályán két méter a vízár!
Gencsapáti!?!? édes, udvarodban víz áll?
Gyűlöllek gyűlölet, miattad éri vész,

s küzd ő most egyedül gyilkos félelemmel,

miattad csüng karom, mint ernyedv vitorla,
s nem lehet a mellem biztos boltú szikla
Elégtelen vagyok, egy a kis Perinttel

A dedesi dombról hites ima szárnyal:
- Gyűlölet és Árvíz, alattomos szörnyek
veszett rémuralmát, édes Uram, törd meg!!!
legyintvén jóságod virágos boltjával.

Zalalövő 1965. ápr. 23.

**Mónok Mária, 1965. máj. 10.
(élt 18 évet)**

" Ragyogni láttam égi fényben
Ó Jézus, áldott fényedet,
mely dúsan önti szét malasztját az
embermilliók felett"
Kegyelme bőven rám áradott,
testem és lelkem tőle szép:
bimbós tavasz volt ifjú élttem:
örök virágod föld és ég.

Sötét koporsót készítettél
boldogság réme, elmúlás.
Életem fájón viharként dült
a szenvedés, bús pusztulás.
Szűztiszta lényem dacol veled,
Jézusnál menhelyet talál,
a sírnak éjén átvilágol
nem győzheted le, rút halál!

Ragyogni látom már a mennynek
felfénylő hajnalcsillagát.
Édes szülőim, öcsém, rokonság,
sok ismerős és jó barát:
imátok szárnya röpitse fel
én Jézusomhoz lelkemet!
Keblen dobogva ifjú szívem
tiétek lesz és hően szeret.

Zalalövő 1965. máj. 13.

A fény

Redőnyrésen a reggeli napsugár
tele fénnel hűvös kis szobámba száll.
Kerek asztal közepén ott

karcsú váza csak sötét folt,
de csöpp tornyán, mint a havast,
fehér szekfűt csókol a nap.
Álmos szemem lassan tárul,
ittasul a színpompátul.

A nap nyolc fénypercnyi távol,
kisöccse a föld, és bátor
Zalalövő völgybe bújva,
előttünk diófák lombja,
levelek közt kis fényutak,
áldott napom addig kutat,
amíg e csöpp rést megtalálja,
s berepülhet a szobámba.

Csak pár perces e színcsoda
Jó napunknak sok a dolga,
milliónyi lélek szorong,
míg forog az öreg korong:
rátalál a fény sugára
szíve titkos kapujára?

Szívem megtelt fénnel, kedvvel,
úrnapi vasárnap reggel!
Köszönöm!!! - De máris kérek,
Uram, löveld édes fényed
távolság, redőnyök, lombok,
homlokot redőző gondok,
gonosz görcsök útvesztőjén,
oda hova én szeretném:
novemberi rózsálmom,
bimbótermő égi ágam
mártír - éltű bíborára.
S köss majd egyszer egy sugárba!

Zalalövő 1965. jún. 20.

Naptűzű ívfény ez

Két diónyi gyémánt?
Gyöngyös diadém?
- Kincsnél kincsebb lélek
szép szem tükörén.

Sötét, sivár korszak,
rút polip - karod
rideg varangyával
ölni akarod?

Naptűzű ívfény ez

két lélek között
izzik hófehéren:
árama örök!

Zalalövő 1965. jan. 26 - 27

Búcsú a Börzsönytől

A Fekete - hegy aljában
hahó, halihó!
kicsi ház a nagy magányban,
itt jó, csoda jó!

Fehér folton piros, kék, zöld:
biztos túraút
hegyen, völgyön, hét határon
végre idefut.
Szarvaskőnél bogas agancs,
lent őz menekül.
Hollókövön szarvasbogár -
had küzd remekül.

Szamócaid piros arca
nap - fűz, nyár - zamat,
virágot a völgy, pizstrángot
ringat a patak.
Bérceidnek bükkös orma
húzza a szívet.
Emberebbé lesz az ember,
szebb a szeretet.

Csak egy hét volt, áldott Börzsöny,
s Bányász - menedék:
tizennyolcan öregbítjük
tájad hírnevét.

Fekete - patak völgye, 1965. júl. 18.

Ködpipáló hajnal

októberi tájon
súlytalan fátyolba pólyálná az álmom.

Fekete dobozom áll - suhan a pálya,
láthatatlan csörlő sebesen cibálja -

Fáradtan intenek köd - köpenyes fák is:
ne rohanj, ne törődj! Szív - szeretni kár is!

Árrá duzzadt vágyát Zalánk is feladta,
alig hogy csillámlik a partnak alatta

Köd fátyolos hajnal, köszönöm tanácsod,
úgyis ritkulnak az ifjú áradások

Zabolátlan Zalát csak ritkán játszom én
- tétova vonalka az Élet tenyerén -

Bár sajduló szívvel emlékszem a nyárra
partjain átszökő tajtékos Zalára:

én is, én is félttem, féltettem, szorongtam,
míg zúdult a bős ár, s elbődült alattam

tízezrek ajkán: átok vagy víz, átok!
De az ősz ködén át a nyárban mást látok.

A vízár nem galád, csak törvény szolgája,
s ha nem értik, félik!: mi gondja van rája?

Az én életemnek őstörvénye: szeress!
S ha árad, ha túl sok riaszt, félelmetes?

Sanda szemmel mérik, csak bal kézzel áldják?
Nem bölcsebb követni az ősz taktikáját?

"Ami eddig termett, kapard a zsebedbe,
s takargasd magad a ködpipáló csendbe."

Nem! rikolt a mozdony. - Nem! süvít a szél is. -
Megroppan a csontom: régi vagyok én is.

Türje - Balatonszentgyörgy 1965. okt. 9.

Anyák napján egy édesanyának

Virágözön. Május.. Anyák napi ének.
s gyermek - csók borítja édes arcodat.
- Hú szívre ölelne mind a két kezével:
az életben nemcsak rút tövis akad?

Az én kertemben is, előbb tűnik szára
a nemes rózsának, aztán a tövis
De dolgos kis kezed, kúsznék csak föl rája
- legyen bár egynehány piros csöpp az ára -
anyaszív lugasát leled magad is.

Ne titkold, sose bánd, ha megtudják mások:

szeretetre szomjas gyermek a szíved.
A gyűlölet szörnyű luciferi átok,
kik ártanak, csúnya, hamis messiások.
A tényekből mérd le, hol a szeretet!

Égi csókot hint rád édes szülőd ajka,
ma ne szent porára, a lelkére, nézz!
Az utolsó órák szerep - átadása,
koporsója fölött új szív anyasága,
hidd el, nagy valóság. Boldogítani kész.

Zalalövő 1966. május. 14.

